

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ Β΄

Αρ. 377

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΑΘΩΟΥ

Φίλιππος ο Ξραϊός

έβλεπε.

Έλεγαν ότι η δυστυχισμένη βασίλισσα έπασχε από τα μαυιά της και γι' αυτό της είχαν συστήσει πρὸς διασκέδασι της ν' απασχολείται με τὴ ζωγραφική, στην οποία, όπως είπαμε, ετοιμαίωσε αρκετὴ πρόοδο.

Μιά μέρα ο σύζυγος της Ιωάννας, ψάχνοντας στὸ μιλὸν τῶν σχεδιασμάτων της, παρατήρησε μ' ἐκπληξί του ὅτι μέσα σ' αὐτὸ ἦταν σχεδιασμένο ἕνα πρόσωπο ἀνδρικό, πάντα τὸ ἴδιο, ἀλλὰ σὲ διάφορες ἐκφράσεις.

Φαινόταν δηλαδὴ καθαρά, ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἀπασχολοῦσε πολὺ τὴ φαντασία της νεαρᾶς συζύγου του, ὅπως ἔδειχνε ἡ ἐπιμέλεια τῶν γραμμῶν της καὶ ὅτι τὸ θυμόταν κατὰ μέτρο με περιστάσεις καὶ στοργή.

Κατόπιν τῆς ἀνακάλυψης αὐτῆς, ὁ Φίλιππος ὁ Ξραϊός ἐκίνησε νὰ κεντῇ τὴν καρδιά του ἡ ζήλεια καὶ ἀποφάσισε ν' ἀνακαλύψει με κάθε τρόπο τὸν ἐκνοήσιμο στὸ μιλὸν τῆς συζύγου του.

Γιὰ νὰ τὸ πετύχει αὐτὸ, ἀρχοῦσε νὰ ἀπευθινοῦν στὸ Μεγάλο Ἱεροῦ ἑξατάξι, Δέξαι, καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τίς ὑποθέσεις του, παραδίδοντας του συγχρόνως καὶ... τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματοῦ, δηλαδὴ τὸ λεύκωμα τῆς βασίλισσας.

Πράγματι δὲν πέρασαν οὔτε δύο βδομάδες, καὶ ὁ Μέγας Ἱεροῦ ἑξατάξις, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξύ εἶχε θέσει σὲ κίνησι οἱ τοὺς ἀνθρώπους του, ἔφερε κἀκεῖς τὴν ἀπάντησιν στὸ βασιλεῖα.

Ὁ καταζητούμενος ἀγνωστός τοῦ βασιλικοῦ λευκόματος, μετὰ τὸ μακροπρόθεσμον ἀποστολὴν, μετὰ τὰ παρὰ τὴν χαμογελαστήν χεῖρα, μετὰ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια καὶ τὰ πυκνὰ φρύδια, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν αἰσχροκόσμιον ἱππότην Δὸν Ζάιμε ντ' Ἀβίλα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐμαρμόνιζον ὀνόμαζαν τοὺς Ἀραβὰς ἱππότες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀσπασθεῖ τὸ Χριστιανισμό. Ἐπιστρέφοντες οὖν συγχρόνως, ὅτι οἱ ἐμαρμόνιζον ἀκολούθως καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς Ἰσλαμικῆς θρησκείας.

Δὲν μπορούμε νὰ βεβαιώσουμε ἂν ὁ Δὸν Ζάιμε ντ' Ἀβίλα ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνος πὸν παρίσταναν τὰ σκίτσα τῆς βασίλισσας Ἰωάννας. Εἶνε βέβαιον ὅμως, ὅτι ὁ συλληφθεὶς εὐγενὴς ἄνθρωπος μετὰ τὸν πλουσιωτάτων τῆς Ἰσπανίας καὶ ὅτι οἱ δικασταὶ τῆς Ἱερᾶς Ἑξατάξεως, μετὰ τὸν θάνατον τῶν καταδικασμένων, μοιραζόντουσαν μετὰ τὴν περιστάσιν τους.

Ἐκείνον τὸν καιρὸ, ζοῦσε στὴν Καστίλια ἕνας διάσημος ζωγράφος, διάσημος ὅχι γιατί εἶχε ἰδούσει δικὴ του σχολή, ἀλλὰ γιατί μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτον μπορούσε νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ σχεδιάσῃ στὸ χαρτὶ τὸν ἄλλον καὶ ἐκφράσει τοῦ προσώπου. Τὸν ἔλεγαν Λουκίερο.

Ὁ βασιλεὺς, μὲν ἐκείνη τὴν ὥρην τὸ πρόσωπον τῶν καλλιτεχνικῶν σχεδιασμάτων τῆς συζύγου του, ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸν Λουκίερο καὶ τοῦ εἶπε :

— Λουκίερο, σὲ ὑποχρεῶν νὰ ζωγραφίσῃς διαδοχικὰ καὶ πολλὰς φορές ἕνα ἑξῆς πρόσωπον, πὸν θὰ τὸ ἔχῃς δύο ὥρες στὴ διάθεσί σου. Πόσα σκίτσα θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ φτιάξῃς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Ὅσα διατάξῃς ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης! ἀπάντησε ὁ Λουκίερος.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

Ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Ξραϊοῦ, ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴ ζωγραφικὴ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ζωγραφίσῃ, χωρὶς δυσκολία καὶ πιστότητα, ὁποιοδήποτε πρόσωπον καὶ ἂν ἔβλεπε.

— Ἀς πάθουν ἡ κοκαλιές, σὲ παρακαλῶ. Κανένας δὲν πῆγε νὰ ἐπαθῇ στὸν καλλιτέχνη τὴ θέλησί του. Νομίζεις ὅμως, ὅτι διὰ τοσοῦτης νὰ ζωγραφίσῃς τὸ πρόσωπον αὐτὸ δέκα φορές τοῦλάχιστον, μέσα σὲ δύο ὥρες; Γιὰ κάθε εἰκόνα θάχῃς 1000 οὐλὰ!

— Ἄν ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης συγκατατεθῇ νὰ μοῦ χορηγήσῃ διπλάσιο ποσόν, μπορῶ νὰ ζωγραφίσω τὸ ἴδιον πρόσωπον δεκαπέντε φορές, μέσα σὲ δύο ὥρες, ἐτόνισε ὁ ζωγράφος.

— Καλὰ, θὰ τὰ ἔχῃς. Πήγαινε τώρα νὰ βρῇς τοὺς σωματωφίλους μου καὶ αὐτοὶ, ὅστερ' ἀπὸ μιά ὥρα, θὰ σὲ ὀδηγήσουν ὅπου πρέπει. Πρόσεχε ὅμως νὰ μὴ διαμεσῇς τὴ φήμην πὸν ἔχεις ἀποκτήσει.

— Ὅστερ' ἀπὸ μιά ὥρα, ὁ Λουκίερος, ἀφροῦ στὸ μεταξύ προσηύθημε δὸς τοῦ χορηγούντος γιὰ τὴ δουλειά του, ἀνέβηκε σ' ἕνα κλισίον φορεῖο καὶ ἀφῆκε νὰ τὸν πάνε ὅπου ἠθέλει.

Τὸν πέρασαν εἰς αὐτὸ πολλοὺς διαδρόμους καὶ σκάλες καὶ κατέλαβε τέλος ὅτι οἱ βασταῖοι τοῦ φορεῖου σταμάτησαν σ' ἕνα χωρὶ ὅπου δὲν ἀντηχοῦσαν καθόλου τὰ βήματα.

Τότε ἀνοῖξαν τὴ θύρα τοῦ φορεῖου καὶ τὸν διέταξαν νὰ περῇ. Μονάχα τότε ὁ καλλιτέχνης ἀπελήφθη ὅτι βρισκόταν στὴν αὐτοὺς τὸν βασιανιστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἑξατάξεως.

Γύρω του οἱ τοῖχοι ἦσαν σκαμμένοι μετὰ μαύρα ὑφάσματα.

Πάνω σὲ στύλους ἦσαν κρεμασμένα κρέμνι καὶ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς κομμοτόνους ἀλυσίδες καὶ σινοὶ, πάνω στὰ ὁποῖα δεκρινόντο ἱστὶ ἐξ οὐοῦ αἵματος.

Στὶς γωνίες ἦσαν τοποθετημένα διάφορα πδερένια ἐργαλεῖα βασανιστηρίων καὶ στὸ βάθος ἦσαν κρεμασμένα ἐπάνω σ' ἕνα εἶδος ἐξέχοντος μερικὰ πρόσωπα, τυλιγμένα σὲ κατὰμικρα ρούχα. Ἐφῆσαν καὶ στὸ κεφάλι τοὺς καὶ πυκνὰ πάλι στὸ πρόσωπό τους.

Ὁλόκληρη ἡ αἴθουσα φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα καὶ μόνο λυχνάρι, τὸ ὅποιο κρεμόταν ἀπ' τὸ ταβάν καὶ ἔστρεψε γύρω του ἀμυδρότατον φῶς.

Μονάχα ὁ Μέγας Ἱεροῦ ἑξατάξις εἶχε ἐξουσίαν τὸ πρόσωπον αὐτὸ. Ἀπὸ τὸς καθόταν σὲ μιά ψηλὴ ἔδρα, τὸ ὅποιο μὲση τῶν ἄλλων, καὶ φοροῦσε μαύρα, μεταξοτὰ ὅμως φορέματα.

Ἀπέναντι τῶν Ἱεροῦ ἑξατάξεως ἦσαν ἑκατὸν ἕνα τραπέζια καὶ μὲρ' αὐτὰ τὸ καθόντουσαν δύο ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας φοροῦσε μεταξοτὰ προσώπιδά.

Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὁποῖος διακρίνονταν τὴν πένητα του ἐπάνω στὸ νῆρ τοῦ μεγάλου του δακτύλου. Ὁ δεύτερος ὁφείδετο ἔγινε στὸν Λουκίερο πλυσίαις.

Συγχρόνως δύο στρατιῶται κροχόρησαν στὴ μέση τῆς αἰθούσας καὶ ἀνασκήσαν ἕνα μαθρὸ ἄρσενος φένηκε τότε ἕνα παραβάν. Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν αὐτὸ βρισκόταν ἕνα ἄθροπος, τοῦ ὁποίου φαινόταν μόνον τὸ κεφάλι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν ξυρῶν καὶ ὀργισμένον. Τὸ βλέμμα του ἀγέρωχο. Τὰ χεῖλη του ἔδειχναν περιφρόνησι. Τὰ μαύρα μάτια του ἀστράφταν. Ἦσαν τὸ ὀρατότερον κεφάλι πὸν θὰ μπορούσε νὰ δεινεῖται μὴ γυναῖκα καὶ νὰ φορηθῇ ἕνας ἄνθρωπος.

Ὅταν ὁ Λουκίερος πρόσβη καλὴτερα, εἶδε ὅτι ὁ ὄρατος αὐτοῦ ἄνθρωπος ἦταν τοποθετημένος μέσα στὴν ἐκκλησίαν, δηλαδὴ σ' ἕνα μεγάλο ορειχάλκινον δοχεῖον γεμάτον λάδι, ἀπὸ τὸ ὅποιο δὲν ἔβγαζε, ὅπως εἶπαμε, παρὰ μόνον τὸ κεφάλι του.

Κάτω ἀπὸ τὸ δοχεῖον αὐτὸ ἔκαμε δυνατὴ φωτιά, μετὰ τὴν αὐτὴν ὁραθεῖ τὸ λάδι καὶ τὴν ὁποία δυνάμειον ἡ λεγόμενα, ἀνάλογος τῶν ἐξομολογήσεων τῶν βασανιζομένων.

Ἀφροῦ ὁ Λουκίερος σχεδίασε τὸ πρῶτον σκίττον τοῦ βασανιζομένου ὁ Μέγας Ἱεροῦ ἑξατάξις γύρισε καὶ τοῦ εἶπε :

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Ἡ κεντροεῦστα τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου. Ἡ πῆτα τοῦ σπανοῦ καὶ ἡ πῆτα τοῦ πρίγκηπος. Ἡ σκυλίτσα καὶ τ' ἀηδόνι. Τὸ περὶ καὶ τὸ... πυρεθελικό. Τὸ μάθημα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν. Τὸ βυζαντινὸ ψάλλισμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γιὰ τὴν συγκίνησά μας Ἀλεξάνδρα, τὴν ἀλησμόνητη βασίλοπούλα πὸν πέθανε πρόωρα σὲ ξένη γῆ καὶ τὴν ἔλαψε ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, διηγούνται οἱ παλαιότεροι ἀρετὰ ἀνέκδοτα. Παραθέτουμε σήμερα μερικὰ ἀπ' αὐτά.

Μιά μέρα ἡ Ἀλεξάνδρα βρισκόταν στὸν περίβολον τῶν ἀνατόρων τοῦ Τατοῖου καὶ μετὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς Γεώργιον, τὸν κατόν ἀμοσὶ τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνεβῇ σὲ μιά κούνα καὶ κοινοῦσαν.

Στὸ μεταξύ ἡ ἀδελφὴ του τραγουδοῦσε τὸ γνωστὸ εὐθύμιο τραγούδι πὸν ἀρχίζει ἔτσι :

Τὴν πῆ—μωρὲ τὴν πῆτα πόφραγε ὁ σπανός...

Ἐνῶ αὐτὴ ἔλεγε τὸ τραγούδι, ὁ Γεώργιος γλύστρε ἀπ' τὴν κούνα καὶ ἔπρεσε κάτω.

Ἡ Ἀλεξάνδρα τότε πῆγε κοντὰ του καὶ τὸν σηκώσῃ καὶ τοῦ εἶπε περὶ τῆς αἰτίας :

— Κι' ἐνὶ πῆτα ἔφαγες, σὺν τὸ σπανό, ἀλλὰ ἡ δική σου ἦταν ἀπὸ... χόρτα!

Ἡ Ἀλεξάνδρα καθόταν κάποτε μέσ' ὅταν ἀνοικτορικὸ κῆπον καὶ ἀκούγε ἕνα ἀηδόνι πὸν κελαιδοῦσε.

Στὸ μεταξύ ὅμως ἀρχισε νὰ γανγίξῃ ἡ σκύλα, ἡ ἀγαπημένη τῆς Ντάν, καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα, θέλοντας νὰ τὴ μαλώσῃ τῆς εἶπε :

— Ἀχ, καὶμένη, με ζήλεῖς πὸν ἀκούω τ' ἀηδονά μου ;...

Ἄλλοτε πάλι, ἡ Ἀλεξάνδρα ἦταν καθισμένη στὸ δομάτιον τοῦ πατέρα της, πὸν ἦταν γεμάτον ἀπὸ ὕπνα καὶ εἶδη κνηγιοῦ, καὶ κοινοῦσε ἀπ' τὸ παρὰ πύλον μετὰ τὸν ἀδελφόν της πὸν βρισκόντουσαν ἀπ' ἔξω.

Γιὰ μιά στιγμὴ ὁ πρίγκηπος Γεώργιος εἶπε στοὺς ἀδελφούς του :

— Γι' ἔλετε, πάμε ὅλοι μας ἐδῶ κοντὰ στὴ λυμνίτσα τοῦ κήπου ;

— Πάμε, ἀλλὰ περὶ, ἀπάντησαν αὐτοί. Κι' ἔτσι θάμιασε ὁλόκληρον... περὶ.

Πηγαίνετε λοιπὸν, τοὺς φώναξε τότε ἡ Ἀλεξάνδρα καὶ ἐνῶ θὰ σὲ παρακαλοῦν ἀπὸ δῶ ἀπ' τὸ... πυρεθελικό!

Μετὰ τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι, ἡ βασίλοπούλα ἐκίνησε τὸ δομάτιον τοῦ πατέρα της πὸν γεμάτον ὕπνα.

Μιά μέρα πὸν ἡ βασίλοπούλα ἔκανε μάθημα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ὁ καθηγητὴς τῆς τῆς ὥρας γιὰ ἕνα ἐπιστολὴ κούνα τοῦ στυλαιοῦ. Ἡ πρίγκησσα ὅμως δὲν τὸν θυμόταν καὶ τοῦ ἀπάντησε με ἐτοιμότητα :

— Δυστυχῶς τὸν ἔχω ξεχάσει, γιατί τώρα εἶμαι ἀποροφασμένη ἀπ' τὴν καλλιτεχνική ἀξία τοῦ κομμωτοῦ πὸν δοκιμαζόμενος...

Ἐνα προῖ πάλι, ἡ Ἀλεξάνδρα, κάθοντες τὸν περίβολον τῆς στο Τατοῖο, συνάντησε μιά χωριάτισσα, ντυμένη με ὅραια βλάχικα φορεσιὰ, ἡ ὁποία ὅμως κοινοῦσε ἀπὸ χῆρα τῆς ἕνα παιδί πὸν φοροῦσε μονάχα ἕνα φτωχὸ ποινάμισον.

— Βγάλτο, κυρά μου, τὸ ποινάμισον! τῆς εἶπε ἡ Ἀλεξάνδρα καὶ τοῦ φορέσῃς καὶ αὐτοῦσιν ρούχα ἑλληνικά, τέτοια ὅσα τὰ δικὰ σου. Κι' ἡ χωριάτισσα ἔπρεσε τὴν ἴδια μέρα νὰ κούνη τὸ χατήρι τῆς.

Μιά μέρα κοντὰ σὲ μιά βουρσὴ τῆς Δεκελείας, ὁ ὁποῖος τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας συνομιλοῦσε γερμανιστὴ μ' ἕνα ἱταλιανό.

Πίσω τοὺς στεκόταν ἡ Ἀλεξάνδρα ἡ ὁποία, ἀκούγοντας τὸ τραγούδι τῶν εὐδίων τῆς φωνῆς, εἶπε στὸν ἱταλιανό :

— Τί μιλάτε αὐτὰ τὰ... μῦθον γερμανικὰ καὶ δὲν ἀκούτε τὰ λευκὰ καὶ δροσὰ ἑλληνικά τῶν εὐδίων;

Κάποτε, ἀφροῦ ἐτελείωσε ἡ λειτουργία στὸ ναῖον τοῦ Τατοῖου, ἡ Ἀλεξάνδρα πληρώσῃ τὸν παπὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Μωρ' ἄρεσε, ἐξομολογῶ ἡ τετραπύνα ἀδελφώτατε. Τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὸ βυζαντινὸ ψάλλισμα.

— Γιατί, ἰηρηλότατη ;

— Γιατί τὸ βυζαντινὸ ψάλλισμα μοῦ θυμίζει θλιβερὰς ἡμέρας τοῦ Βυζαντίου!

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Ἡ Βασίλοπούλα Ἀλεξάνδρα

Τ' ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

..... Η "ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ,"

Η περίφημη κωμωδία του Δημ. Βυζαντίου και το ιστορικό της. Άγωνιστής, συγγραφέας και ζωγράφος. Η «Βαβυλωνία» και το γλωσσικό μας ζήτημα. Η Ναυπλιακή κοινωνία του 1830. Βίος και έργα του Δημ. Βυζαντίου. Ένα πολεμικό του και το έργο του. Πού έγραφε και ζωγράφιζε η «Βαβυλωνία», κτλ. κτλ.

Ο πιο κοσμοαγέτης από τα αγανώματα της περασμένης Έλληνικής γενεάς είνε και η «Βαβυλωνία». Με το βιβλιαράκι αυτό διασκέδασαν οι παππούδες μας και η γιαγιάδες μας, με τ' αστεία του και τις χοντροκομμένες σκηνές του γελοίου στα λαϊκά θέατρα του καιρού τους. Η «Βαβυλωνία» έχει την ιστορία της. Συγγραφέας της είνε ο Δημήτριος Κ. Βυζάντιος, του οποίου όμως το πραγματικό επίθετο είνε άγνωστο, γιατί το «Βυζάντιος» κατήχθηκε και έμεινε ως δηλωτικό της καταγωγής του, αφού στην Κωνσταντινούπολη γεννήθηκε κι' από 'κει ήθελε στην Ελλάδα. Κατά τις πληροφορίες εκείνων που τον έγνωσαν, ήταν φτωχός άνθρωπος, φορούσε φουστανέλλα, ήταν γλυκός, τους τρόπους και χαριτωμένος στη συνομιλία. Το καθαντό επάγγελμά του ήταν η άγιογραφία. Ο Βυζάντιος έζησε αρκετό καιρό στας Πάτρας, ζωγραφίζοντας τις εικόνες της εκκλησίας του Αγίου Ανδρόνικου, που είνε έργα καλής βυζαντινής τέχνης και με φωταίους χρωματισμούς.

Ο Βυζάντιος ήταν αρκετά μορφωμένος. Πλήν της «Βαβυλωνίας» ή «της κατά τόπους διαφθοράς της Έλληνικής Γλώσσας», (γιατί αυτός είνε ο πλήρης τίτλος της κωμωδίας του), έγραψε και τη «Ναυκροατία», κωμωδία σε 5 πράξεις, που έξεδόθη στας Αθήνας, στα 1841 «προς χρήση και διασκέδαση των Έλλήνων».

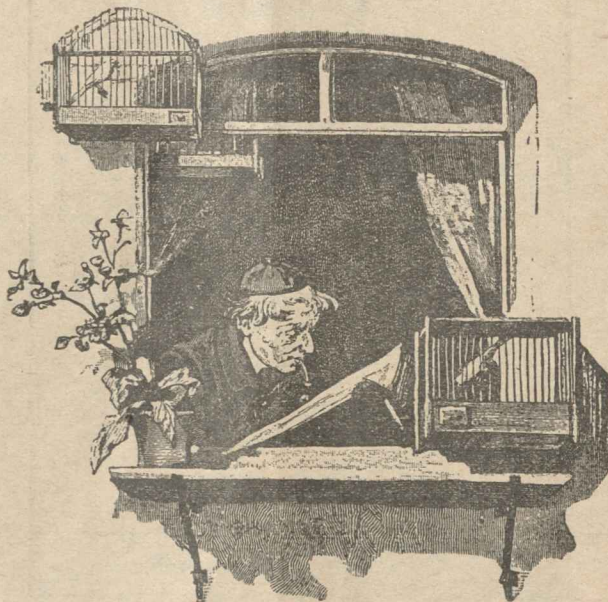
Η κατάσταση που έδωσαν στο Βυζάντιο άφορη και γράφη τη «Βαβυλωνία» του είνε η εξής:

Την εποχή εκείνη, δηλ. στα 1830, πρωτεύουσα της ανελευθερωθείσης Ελλάδας ήταν το Ναύπλιο. Στη μικρή εκείνη, στενόχωρη, τειχοσωμένη πόλη, είχαν καταφύγει από κάθε Έλληνική γωνιά, διάφορα στοιχεία, καλά και κακά, αντιπροσωπεύοντα τον ελεύθερο ή υπόδουλο Έλληνα. Στα στενόκοκα του Ναυπλίου, στα καφενεία και στις ταβέρνες, έβλεπε κανείς Ρομειώτες, Χιώτες, Κορινθίους, Μικρασιάτες, Έπανησίους κλπ., με τις ντόπιες φορεσιές τους, τα περίεργα φρασιματά τους, τα τοπικά τους ιδιώματα κλπ. Ήταν δηλ. το Ναύπλιο τότε ένα είδος Βαβέλ, όπου οι άνθρωποι έδωσκαν λέοντο και να συνεννοηθούν άδεια καλά καλά μεταξύ τους. Και ο Βυζάντιος γράφει στον πρόλογο της κωμωδίας του:

«Την λυπηράν αυτήν κατάστασιν, εις την οποίαν εξετραχηλίσθη η Έλληνική γλώσσα, μη θέλησας να εκτραγωδήσω, έθελον σκοπόν να κωμωδήσω, ώστε διά της αστεϊότητας μάλλον να καταρτισθώσιν οι κακώς προφερόντες την Έλληνικήν γλώσσαν και να προτραπωσιν εις την κατά τόπους σύστασιν σχολείων προς εκπαίδευσιν της νεολαίας των. Δεν αποβλέπω προς έμπαιμον των εις την σκηνήν παρουσιαζομένων προσώπων, άλλ' ως ελπίζω προς καταρτισμόν και την προτροπήν προς διάδοσιν της παιδείας».

Έν τούτοις είνε φανερό η σάτυρα εις βάρος του Χιώτη ξενοδόχου, του πλεονέκτη, στη λ ο κ α ν τ α του οποίου παίζεται η κωμωδία. Σατυρίζεται επίσης στο πρόσωπο του Λογιώτατου μια τζιές λογίων της εποχής εκείνης, που με τους άρχαίους των, στην προφορική και γραπτή γλώσσα, κινούσαν τα γέλια—ή και την αγανάκτηση—των φρονίμων. Τα γλωσσικά πειράματα πών λογιωτάτων, τους μακαρισμούς των, την οικτρή παρανόση του άρχαίου Έλληνικού πνεύματος, σατυρίζει ο Βυζάντιος. Έξαρνα, στη ΙΒ' σκηνή της «Βαβυλωνίας», ο Ανατολίτης παρακαλεί το Λογιώτατο όμοτράτεμό του, να συντάξη ένα επίγραμμα για τον τάφο του μακαρίτη του πατέρα του. Και ο Βυζάντιος μ'ς πληροφορεί σε ύποπτοις ότι το κείμενο του επιγράμματος είνε αυθεντικό, το βρήκε γραμμένο από μακαριστό λόγο της εποχής του.

Άλλος σατυριστός τύπος της «Βαβυλωνίας», πραγματικός και αυτός, είνε ο Έπανησιος άστυνόμος, με τα Ίταλοελληνικά του. Τέτοιοι ήταν πολλοί στο Ναύπλιο. Γιατί μάλιστα εγκατεστάθη στη μικρή πρωτεύουσα ο Κυβερνήτης Καποδίστριας, μαζεύτηκαν εκεί διάφοροι Έπανησιόι διπλωματούχοι της Πάντοβας, της Πίζας, της Βενετίας κλπ. Αυτοί ήταν οι πρώτοι θεσ-

Το γκόλφι της Ίατρικης, τη φαρμακοποιία. Τι κι' αν δεν έσπούδαζε εις την Ακαδημία, Ζέ έούδ' άσσυρ όπου παντού η γιατρική είνε μίγνα. Έπήγα και εις τον Άγιά της Πέργαμος έπέρου. Και γιάτρεγα τη μύτη του όποις ήταν για να πείθ.

Όσο περνούσαν τα χρόνια η «Βαβυλωνία» γινόταν πιο δημοφιλής, προπάντων όταν θύσας κάποιος καλύτερα καθηγημένος (ή περιελαβαν στο δραματολόγιό τους. Ο Θεόδωρος Όρφανίδης (ή ο παλαιότερος σατυρικός ποιητής και καθηγητής της Βοτανικής στο Πανεπιστήμιο), νέος ζωγράφος την εποχή εκείνη, έκαψε το γέλιο του Ανατολίτη με μεγάλη επιτυχία στην εμφάνισή και στη γλώσσα. Από τότε η παρασάτις της «Βαβυλωνίας» έπολλασσάτο. Και δεν υπήρχε σκηνή έρωσιστεχνών, δεν υπήρχε εκπαίδευση κατά την εποχή των έξετάσεων, δεν υπήρχε θέατρο σε όλη την Ανατολή που να μην έπαιχθη το περίεργο αυτό θεατρικό κατασκευασμα που σατυρίζει τόσο ξεκαρδιστικά το αλόνιο γλωσσικό μας ζήτημα.

Ο συγγραφέας της Ίστορίας του Έλληνα. Θεάτορο κ. Νικ. Λεονάρδου ισχυρίζεται ότι το αληθινό όνομα του Βυζαντίου είνε Δημήτριος Χατζηλαζάρης. Κι' αυτή είνε η αλήθεια. Στην Ελλάδα ο Βυζάντιος ήθελε στα 1821, έλαβε μέρος στον Άγωνα, υπήρξε και ως Γραμματέας της Πελοποννησιακής Γερουσίας, κατόπιν Έπαρχος Κορώνης, όπου έδρασε και έναντι της εισβολής του Ιμβριού Πασά.

Κατά τον ιστορικό Άμβρόσιο Φραντζή, όταν κατά το Μάη 1828, οι άποσκηρτισαντες από το στρατόπεδο του Ιμβριού 8.000 Τούρκοι

ΑΠΟΡΕΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Σπαρτιάτης ήταν περίφημος, ως γνωστόν, για την λαοκρατική του και περιφρονούσαν σε μεγάλο βαθμό την πολυλογία. Κάποτε οι κάτοικοι μιας νήσου του Αιγαίου, έπειδή υπέφεραν από πείνα, έπαισαν στη Σπάρτη έναν αντιπρόσωπο για να ζητήσει τρόφιμα.

Απώς όμως, αντί να εκθέσει την κατάσταση των συμπατριωτών του κι' άλλα και μετρημένα λόγια, έξεφώνησε ένα λόγο μακροσκελές. Όταν έτελειωσε, οι Σπαρτιάται του είπαν:

— Άπο τον έπαιλό σου δεν καταλάβαμε τίποτα. Την εισαγωγή σου την έληψαμε...

Και, χωρίς να του δώσουν πια καμιά σημασία, τον ανάγκασαν να γυρίσει άπρακτος στην πατρίδα του. Τότε οι κάτοικοι της νήσου έπαισαν στη Σπάρτη άλλον άπεσταλμένο τους, στον οποίο συνέστησαν να είνε όσο μπορεί πιο σύντομος.

Απώς τότε πήρε μαζί του μερικά σακαούλια και, αφού παρουσιάστηκε στη συνέλευση των Σπαρτιατών, τους τ' άδειξε και είπε:

— Είπα άδελφάν! Γέμιστε τα!

Ο Σπαρτιάται πήραν πρόχειρα τ' άσκαυά και τ' άγέμισαν με ά- λυξη. Κι' όταν ο άπεσταλμένος, φεύγοντας, τους έξεφρασε τις εύ- ρωστές του, του είπαν:

— Προσέχτε να έσπετε άλλη φορά λιγώτερο φλώρος. Ότι ήταν άσκαυά κι' άσκαυά σου, το είδαμε με τ' άμτια μας. Ότι έφρασε να τ' άγέμισες, το καταλάβαμε κι' έμεις...

Ο άρχαίος Δανός έναγχόντο ότι οι πολεμιστάι του, αντί ν' άσπείρουν τον θάνατο, τον δέχοντο μάλιστα. Γι' αυτό κάποιος βασιλεύς της Δανίας, κάποτε γι' έναν σκοτωμένο στρατηγό του, δόνα- ντο Άντα, είπε έπαυραμιακά:

— Ο Άντα χτυπήθηκε, γέλασε και πέθανε!...

Είνας εγγενής Άθηναίος, ο οποίος ήταν πολύ πρήγνος για την καταγωγή του, είδε μια μέρα το λαγόνι να γυρίζει μέσα στο νεκροταφείο και τον πρόσεξε. Τον δούλεψε έλχε έτσι:

— Προσπάθ να βρω τ' άσκαυά του πατέρα σου, άσκαυήθηκε ο νεαρός. Άντιγυρως όμως μαζώνουν τον πύλο τ' άσκαυά των νεκρών άναμεταξύ τους, έπει μ'ς είνε άδύνατον να τ' άναγνώρισω!

Μία φορά, κάποιος νεαρή δούκισσα της Γαλλίας έλε δει στο μέγαρο του Άγγλου πρεσβευτού, όπου έχε πιά για επίσκεψη με τον σύζυγό της, μια καλ- ταρική εικόνα, για την οποία του έξεφρασε τον μόνον θαυμασμό της.

Ο πρεσβευτής, θέλοντας να την περιποιηθή, έ- πεισε να της στείλη την εικόνα, με την παράκληση να κρησφή το δώρο του. Η δούκισσα, μόλις την έλαβε, έρεξε χαρούμενη στο σύζυγό της και του εί- πε:

— Τι ιδέα έχεις για το δώρο του πρεσβευτού; Έχω την ιδέα, άσκαυήθηκε ο σύζυγος, ή ότι εκείνος είνε βλά- κας ή ότι εγώ πρόκειται να γίνω βλάκας, αν δεν έχω γίνει βλάκας!

Έχρησαν άτ' την Έλληνική Κυβέρνηση την άδεια να πάνε στη Στε- ριά Ελλάδα, για τον κανονισμό της υπόθεσης αυτής άπεσταλμένοι τον άδελφικό στρατόπεδο οι Κ. Πελοπίδας και Δημ. Βυζάντιος. Οι δύο άπεσταλμένοι Έλληνες είχαν και μια άλλη έπιτολή: Να κουνεν- τώσουν με τους αλμυλώτους Έλληνες—τους οποίους κρατούσαν οι άποσκηρτισαντες Τούρκοι— και να καταγράψουν εκείνους εξ' αυτών που θέλουν να μένουν στην Ελλάδα. Μεταξύ των αλμυλώτων έβλεπε και η κόρη του Παναγιώτη Άναγνωστοπούλου, Χριστίνα, που την Καρούτση, με την οποία σύζυγος ο άρχηγός του Τουρκικού στρατεύου Άχμέτ μπέης. Είχαν μάλιστα κάνει κι' ένα γυό μαζί...

Όταν ήθε η σεία της να δηλώσει αν ήθελε να μείνη στην Έλ- λάδα ή ν' άναχωρήσει με τον Τούρκο σύζυγό της, ή Χριστίνα, ληρω- νιστής και σύζυγος καί παιδί, εφώνασε ότι είνε Χριστιανή και έξή- σθη να μείνη στην Καρούτση με τον πατέρα της. Το έπεισόδιο αυτό έπαρασώρισε ο Ζαμπέλιος στην τραγωδία του «Χριστίνα Ά- ναγνωστοπούλου». Μαζί με τ' άλλα πρό- σωπα της τραγωδίας αυτής, ο Ζαμπέλιος έμεινε στη σκηνή και τον Δημήτριο Βυ- ζάντιο.

Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια και τον έρχομό του Όθωνος, ο Δημ. Βυ- ζάντιος, μη μπορώντας να έχη δημοσία θέα, άναγκάστηκε να ερχώζεται ως άγιο- γράφος, παρασημασμένος τις Έλληνικές έ- παύες. Πέθανε φτωχός στα 1853.

ΕΝΑΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΛΗΜΑΝ

Η αγάπη του προς την Ελλάδα. Ο Όμπερς, ο άπαράκλιτος σύντροφός του. Τα έμπρηκα ένεράματα των ύπηρετών του. Η άνασκαφές των Μυκηνών. «Στεφανώσεν αυτόν!» Η έξυπνη άπάντησις ενός χωρικού. Πώς παντρεύτηκε ο Σλήμαν. Μία χαρακτηριστική έπιστολή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Για τον περίφημο Γερμανό άρχαιολόγο και φιλέλληνα Έρβικο Σλήμαν, ο οποίος έγινε ένδοξος κυρίως άπ' τις έπιτυχείς άνασκαφές του στις Μυκήνες και στην Τροία, διηγούνται διάφορα ανέκδοτα. Δη- μοσιεύουμε σήμερα παρακάτω μερικά άπ' αυτά, έντελως άγνωστα:

Ο Σλήμαν, ο οποίος πέρασε τ' ά τελευταία του χρόνια στη χώρα μας, άγαπούσε την Ελλάδα σαν άληθινή του πατρίδα και συνήθιζε να λέη:

— Έγώ δεν είμαι Γερμανός. Είμαι Έλληνας και μάλιστα άρχαίος Έλληνας!...

Ο Όμπερς ήταν για τον Σλήμαν, ό,τι και το Εδάγγελο για το Χριστιανό. Ποτέ δεν άποφάσιζε να κοιμηθή, χωρίς να διαβάσει προηγουμέ- νως στίχους του Όμηρου.

Άλλά κι' όταν έρωγε άκόμα, έβαζε τον ύπνρέτη του να άταγ- γέλη μεγαλοφώνως στίχους των Όμηρικών έπών.

Τότε ο Σλήμαν κυριεύονταν από ένθουσιασμό και φώναζε στους παρισταμένους:

— Άκούστε μουσική! Άκούστε μουσική!...

Ο Σλήμαν έδινε στους ύπνρέτας του Όμηρικά όνόματα και αυτό προκαλούσε συχνά σύγχυσι στο σπίτι του.

Το θυγατρό του, λ. χ., τον έλεγε Βελερεφόντη, τον κρητορό του Πρίαμο, τον όκονόμο του Κάλ- χαντα, τις ύπνρέτριές του Κίρκη, Ηλέκτρα, κ.λπ.

Όταν οι οικείοι του λησιμονούσαν τ' ά...παρτσού- κια των ύπνρετών και τους φώναζαν με τ' άπραγ- ματικά τους όνόματα, ο Σλήμαν το θεωρούσε ως προ- σβολή, άπευθυνόμενη εναντίον του, και τότε παρνε κατ'άκαρδα.

Ο Σλήμαν έννοούσε να μετάδωξη τη λατρεία του προς τον Όμηρο και στα παιδιά του και έν μέ- ρει το έλχε κατορθώσει.

Ο γυός του Άγαμέμνων ήταν σε ήλικία δώδεκα έτών άριστος Όμηριστής και η κόρη του Άνδρο- μάχη άπήγγελε άτέξω δολοκλήρες σελίδες του Ό- μηρου.

Όταν ο Σλήμαν έπεχείρησε την άνασκαφή των Μυκηνών και κατέληξε σ' ευχάριστα άποτελέσματα, πας την αντίθετη προσδοκία των συγχρόνων του, δεν μπορούσε να κρησφή τη χαρά του.

Όταν μάλιστα άνευρέθη στους τάφους των βασιλέων των Μυ- κηνών ο πρώτος σκελετός, ο Σλήμαν τον έκτύπησε κάμποσ με θα- μασμό και έπειτα φώναξε:

— Έτσι τον έφαναζόμουν κι' εγώ τον ύπέρτατο αυτόν ήρωα!

Πολλές φορές στα γεύματα, όταν ήθελε να του γεμίσουν δλό- κληρο το ποτήρι, ο Σλήμαν γινόσε στον οίκο του και του έδινε το άρχαιο παράγγελμα:

— Στεφανώσεν αυτόν! (δηλαδή να τ' άγεμίσω μέχρι της σπαρά- νης του γέιλου).

Κάποτε όμως ένας άπλοικός έγγάτης, άκούγοντάς τον, τον δέ- κοψε με την εξής καταληρητική άπάντησι:

— Εύχαριστώ, άφέντη, αλλά είμαι παντρεμένος!...

Ο Σλήμαν, ο οποίος έχε σταθεί στον ποδό του γάμο με μια Ρωσίδα πολύ άνηλες, όταν έπρε το διαζυγίο του, άποφάσισε, αν και ήταν πια 47 έτών, να παντρευθή με μια νέα Έλληνίδα. Άπό την Ίνδονάπολι, λοιπόν της Αμερικής, όπου βρισκόταν τό- τε, έγραψε σ' ένα Έλληνα έπαύλο, φίλο του, παρακαλώντάς του να τ' άβη... σύζυγο και να τ' άστείλ η φωτογραφία της.

Ο έπίσκοπος σέφτηκε τότε μια νεαρή άνεμά του, τη Γεώργια Σοφία Καστροφύ- λου, νέα από καλή Αθηναία οικογένεια, όχι όμως και τόσο πλούσια, και τ' άστει- λε τη φωτογραφία της. Ο Σλήμαν, μόλις την έλαβε, κατενθουσιάστηκε κι' έπευσε να έλθη στην Ελλάδα, όπου έτέλεσε τους γάμους του.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο 'Ιωνάθαν 'Αρκερ, η γυναίκα του ή Μίνα, η κόρη τους 'Αγνή, 18 ετών, κι' η μικρή φίλη της, η Λευκή Βάν 'Ελισγγ, έγγονή του σοφού καθηγητού Βάν 'Ελισγγ, πηγαίνουν να έπισκεφτούν, στα Καρπάθια, τον περίφημο πύργο του Δράκουλα, τον πύργο του Καπετάν Βρυκόλακα, που υπήρξε άλλοτε η φυλακή του τέρατος αυτού. Κάνουν το ταξίδι αυτό για να ξαναβιώσουν τα παλιά τους, για να θαυμάσουν την άγρια φύση των Καρπαθίων και να δουν τι γίνεται ο τρομερός πύργος, μια και δεν υπάρχει πια κανένας σχετικός κίνδυνος, μετά την εξόντωση του Καπετάν Βρυκόλακα από ελκοαστίες. Η 'Αγνή κι' η Λευκή δεν έχουν ιδέα για την παλιά τρομερή περιπέτεια του 'Αρκερ και την ύπαιρξή του Δράκουλα. Σ' ένα έξοχικό σπίτι στα Καρπάθια, που οι ταξιδιώτες μένουν μια νύχτα, μια παράξενη γριά ως έκαστο χρόνια, συμβουλευεί τον 'Αρκερ να γυρίσει πίσω. Ο Βρυκόλακας, το λέει, δεν εξοντώθηκε. Ζη' ακόμα στον πύργο του πίνοντας αίμα... 'Έχει ρημάξει μια έπαυλη, την 'Επαυλή της Κατάρας, όπως την λένε. Όλοι πέρασαν σ' αυτή μυστηριώδους Συγχρόνως, μια νύχτα, ένας τεράστιος μαύρος γάτος, πηδάει στο δωμάτιο των καρπαθίων κι' εξαφανίζεται κατόπιν παραδόξως. Η Μίνα βλέπει στον ύπνο της το φάντασμα της Λουκίας, η οποία την απειλεί. Την άλλη μέρα της διηγείται πάλιν τερατώδη πράγματα για το Βρυκόλακα μια χορική. Ο Βρυκόλακας πήρε, της λέει, μια νύχτα σπίτι της, της άρπαξε το παιδί και της το έπνιξε. Τελικός άπ' τη λήψη του ο άντρας της παραδόξως πέθανε. Ο Βρυκόλακας με μυστικότητα στο νεκροτάφείο. 'Επακολουθεί μανιώδης πάλιν κι' ο χορικός σάζεται, χωρίς στο φυλαχτό που κρατάει επάνω του, για να πεθάνει όμως κι' αυτός μετά λίγον καιρό, διαρκώς τρομοκρατημένος απ' το Βρυκόλακα. Κατόπιν όλων αυτών, ο Ιωνάθαν κι' η Μίνα σκέπτονται αν πρέπει να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Μά ο 'Ιωνάθαν παρασύρεται τέλος κι' την περσίειά του. Κι' αποφορτίζονται να επισκεφθούν πρώτα την 'Επαυλή της Κατάρας και να ελκωποιήσουν άμέσως τον Βάν 'Ελισγγ, αν συμβαίνει πράγματι τίποτε το παράδοξο. Συγχρόνως η Λευκή 'Ελισγγ θέλει στον ύπνο της παράδοξο όνειρα και κατέχεται από μια διαρκή άσχημη όνειρο, που προκύπτει να της συμβεί. Πράγματι, ένα βράδυ, αντικρύζει ξαφνικά μπροστά της έναν άλλοκοτο και μυστηριώδη άνθρωπο και παγώνει από φόβο. Μολαυτά ο 'Αρκερ, η γυναίκα του και τα δυο κορίτσια φεύγουν για την 'Επαυλή της Κατάρας μόνι για να κανένας δεν δέχεται να τους συντροφέη. Τη νύχτα στα μέσα μόνι ο 'Αρκερ, ένα έρμιο μέρος, όπου τους συμβαίνουν άλλοκοτα πράγματα. Η Λουκία επισκέπτεται πάλι τη Μίνα στο όνειρό της και τη φοβερίζει, η Λευκή νευρεύεται έπίσης τον μυστηριώδη νέο που την καλεί κοντά του, ένα νυχτοπούλι περνά πάνω απ' τη σκεπή τους και άφηνει να πέσει ένα κόκκαλο από άνθρωπινο σκελετό, το ένα απ' τα δυο άλογα τρομάζει και χάνεται μέσα στο σκοτάδι...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Λευκή μου διηγήθηκε άλλοκοτα πράγματα. Τα όνειρά της είνε πραγματικά περίεργα. Πούδ να είνε άραγε ο νέος με την έξωτική μορφή, που την έπισκέπτεται στον ύπνο της; Τι σχέση μπορεί να υπάρχει, Θεέ μου, μεταξύ του μυστηριώδους προσώπου των όνειρών της άθώας αυτής κόρης και του νέου που παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά της στη δεινροστομία; 'Ασφαλώς καμιά. Η Λευκή λέει, κατά πάσαν πιθανότητα, υπερβολές για τη συνάντησή της αυτή. Ο νέος που συνάντησε, θάνατος ασφαλώς ο γινός κανενός κτηματία των μερών αυτών. Άραγε στη Λευκή η άφορητική που μορφή και τον βλέπει πια στα όνειρά της. Να λοιπόν πούχουμε κι' ένα τυχερό κι' άγριο εδύλλιο, ανάμεσα στις τόσες μας περιπέτειες. Είμαι βέβαιη πως η Λευκή αγάπαι το νέο αυτό, τον οποίο ζήτημα είνε αν θα ξαναδεί πια. 'Αθώα κι' άγνή νεότης!...

Την ίδια γνώμη έχω κι' ο 'Ιωνάθαν για την περίπτωση της Λευκής. Ο νέος που είδε, της έκαμε, φαίνεται, βαθιά εντύπωση και δεν μπορεί να τον ξεχάσει. 'Αυτόσο, καλέσαμε και την 'Αγνή και τους είπαμε να είνε προσεκτικές και να μην απομακρύνονται από κοντά μας, χωρίς λόγο.

Η συστάσεις μας αυτές τις παραξένεψαν. Μά δικαιολογηθήκαμε, λέγοντάς τους πως στα μέρη αυτά υπάρχουν δηλητηριώδη έρπετα και κακοί κι' επικίνδυνοι ίσως άνθρωποι...

Αποφασίσαμε έπίσης με τον 'Ιωνάθαν να γράψουμε άμέσως το τηλεγράφημα στον Βάν 'Ελισγγ. Κάτι συμβαίνει ασφαλώς, κάτι το μυστηριώδες και το άλλοκοτο. Έτσι ο σοφός φίλος μας θα βρεθεί και πάλι στο στοιχείο του, έχοντας ν' άγωνισθή με άγνωστες και σκοτεινές δυνάμεις.

Συντάξαμε το τηλεγράφημα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αντιληφθή άμέσως ο καθηγητής Βάν 'Ελισγγ τι συμβαίνει. Του γράψαμε:

Κόμης Δράκουλας έπαληλθε. Παρακολουθούμενα. Έλθετε ταχιστα ακολουθώντας παλαιόν γνωστόν σας δρόμον. Είς την τελευταίαν από του πύργου άγρέπαινιθν θα σάς πληροφορήσούν πού έρσονται άνα.

ΙΩΝΑΘΑΝ—ΜΙΝΑ.

Πώς θα στείλιουμε το τηλεγράφημα αυτό, δεν ξέρουμε. Έμπιστευόμαστε στο Θεό. Τους συναντήσουμε κανένα χωριό ή κτηνή στο δρόμο μας, αν και πια είναν ότι κανένας δεν τολμάει να πλησιάσει στα μέρη αυτά...

Έκαμε ένα γύρο στον κήπο. Όλα είνε έρημα, άρημένα στην τόχη τους...

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Απ' το 'Ημερολόγιο της Μίνας 'Αρκερ)

Συνέχεια.—Έδω και μια ώρα, μόλις έκλεισε το 'Ημερολόγιό μου, συνέθη πάλι κάτω το άπρικοπο. Άκούσαμε σε μισή απόσταση απ' τη σκεπή μας ούρλιαχτά σκύλου επίμονα και θλιβερά. Ο 'Ιωνάθαν επέθεσε πως είνε κανένας λύκος ή κανένα τσακάλι και πήρε το πούφκο του να πυροβολήσει, μά τον έμποδισα.

— Δεν είνε λύκος, 'Ιωνάθαν, του είπα. Τ' άγρίωμα τραυόναν μά τις φρέζε στις φυλιές τους. Πρόκειται για κάποιο σκύλο άσπας.

— Ο 'Ιωνάθαν κούνησε λυπημένα το κεφάλι του.

— Άγαπητή μου Μίνα, μου είπε, ξεχνάς το σκύλό που πήρα απ' το καρδί, του οποίου το πλήρωμα είχε άρραίνει ο Δράκουλας; Ξεχνάς πως φορές μίας παρουσιάστηκε με τη μορφή σκύλου ο κατερομένος ένέκρινος;

— Να, έχεις δίκιο, 'Ιωνάθαν. Μά είνε πρωί πια. Ο ήλιος άπ' τηλε. Τα κακά πνεύματα έχουν γυρίσει στους τάφους τους. Άρα να δούμε τι συμβαίνει.

Ο 'Ιωνάθαν άκούλησε πάνω στο ύπλο του και περίμενε. Τα άρλιαχτά ξανάρχισαν. Προερχόντοσαν μέσα απ' το άπρικοπο φραγγύ και δεν ήσαν καθόλου ήγρια.

— Ήταν μάλλον ο άπειλαμένος θήρας ένός φτωχού ζώου που αισθάνεται και άποφύ.

Ο 'Ιωνάθαν σφύριξε μια—δύο φορές. Τσι οι θάμνοι παραμύθισαν και πρόσβα ένας μισωτόδης σκύλος, ψηλός, με μαυρό, άσπρο ήγρια άσπρο και μαύρο, άλλα τρομερά ήγρια. Μας κίταξε άρκετή ώρα με τα μεγάλα σιμάτια κι' άρχισε πάλι να ούρλιαζε. Ήρξα ήρα ένα κομμάτι φρυά και του το πέταξα. Τι άρπαξε στα δόντια του και το έκανε τρεις μακιές. Πεινότες, φαίνεται, τρομερά.

— Φτωχό ζώο! φθέρισα.

— Πραγματικώς, είνε ο 'Ιωνάθαν, δεν γίνεται ύποπτος ή επικίνδυνος ο σκύλος αυτός. Θα ξέκοιφε ίσως από κανένα άγροτικό σπίτι και θα χάθηκε σ' άγρια αυτά μέρη...

Στις μεταξή αυτό, ο σκύλος πλησίασε περισσότερο. Δεν έδειχνε φόβο. Κοιτούσε την άφ' του και μίας κίταζε στα μάτια μ' ένα βλέμμα πονεμένο, σκυλίζοντας παραπονεμένα.

— Αυτό το σκύλι, είνε ο 'Ιωνάθαν, δεν ήρα χαθεί από άγρέπαινι, όπως φαίνεται στην άρχή. Είνε κοίμα που δεν έχει φωνή να μάς ήραζε τα μάτια του, Μίνα...

Έρξα ένα άλλο ένα κομμάτι φρυά στο σκύλο. Τό έφαγε πεινασμένα και κάθισε άπέναντί μας, έχοντας τα μάτια του σπληνόμενα έπάνω μας. Κάθε τόσο πένθυμοι και θλιβεροί γογγυσμοί έφαιναν απ' το στόμα του.

— 'Ιωνάθαν, φώναξα ξαφνικά, κίταζε τον πόν! Κίταζε έκεί στο περιλαίμιο του σκύλου. Δεν βλέπεις;... 'Υπάρχει έκεί κρημαμένη μια μικρή μπουτίτση θήκη...

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

— Να, έχεις δίκιο, είνε ο 'Ιωνάθαν. Πρέπει να ιδούμε τι υπάρχει μέσα στη θήκη αυτή.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΙΜΗ

Έκει, κοντά στο δάσος, όπου τρέχει μινιμιμιζιστά το νερό μιας δροσερής πηγής και όπου η πέτρινα καλαίει πρόσχαρη, έχει την είδα για πρώτη φορά τη ροδομάγουλη κοπέλλα.

Ήταν νέα, μόλις είκοσι χρόνων, και τα στήθη της άνεβοκατέβαιναν και τρεμάζαν από συγκινήσεις, καινού και πόθο...

Είχε μαλλιά χρυσά, σάμα νεράδας, μέση κομψή, μαύρα, γλυκά κι' άστραφτερά μάτια, γεμάτα μαγεία.

Ήταν μόνη της και ζούσε στα δάση, μαζί με τα θεία και τ' άγριοπώλια.

Θυρούσες πως ήταν καμιά θεά του δάσους, καμιά γυναίκα θεία.

Στα μάτια της όμως καθρεφτιζόντοσαν ανθρώπινα πάθη.

— Ω, συντρόφισσα των αετών, της είπα με φωνή τρεμάμενη και χαμηλή, μήπως είσαι καμιά θεά των βοιών ή καμιά πανάχρια νύφη και βασιλεύεις στα δάση, μακριά απ' τους ανθρώπους;

— Πάψε, μου είπε παρὰ. Άλλοτε ζούσα κι' έγώ εύτυχημένη μαζί με τους άλλους. Τώρα όμως δεν ζή για μένα το άστρο που μου χαμογελούσε. Σβύστηκε πια και δεν φωτίζει τη γή...

— Γιατί το λες αυτό;

— Άλλοιμονο! Ο άρραβωνιστικός που μου διάλεξε ο πατέρας μου, ήταν καλός, αλλά φοβητσιώδης. Κι' όταν τελευταία μάλλωκε με κάποιον, δεν ζήτησε να ξεπλύνει με το αίμα την προσβολή, αλλά έσπινε το κεφάλι του δελά κι' αποτραβήχτηκε σωτηριά. Τότε κάλεσα

Η ΜΠΕΣΣΑ

Η γορά Χάικα, η άσπρά-μαλλη, δόγναιε τ' αέτρι πάνω στη γή σαν να νάει νερά. Είνε μέρα άνοιξιάτικη κι' η φύση

δλη χαίρεται. Γελούν τα δέντρα, γελάει κι' ο αέρανός.

Έξαφνα από πέρα άκούγεται μια άνδρική φωνή και τα βόδια της Χάικας τρεμάζον.

Σε λίγο παρουσιάζεται μπροστά της ένας άνδρας, ξανθός και γλυκός και της λέει:

— Είμαι ξένος, αλλά δεν ήρθε έδω με κακό σκοπό. Πήν από λίγο, σκότωσα στο δρόμο ένα πούλι, γιατί μ' έβριζε

και τόσα γυνέια να κρυφτώ. Όρκισόν μου λοιπόν πως δεν θα με προδώσεις και βρές μου ένα μέρος για να τρυπώσω...

— Μπέσα για μένα! του άποκρίνεται η γορά κι' άμέσως αφήνει το χωράφι της κι' οδηγεί τον ξένο στην καλύβα της.

Καθώς ξυγνόνουν προς τα κεί, άκούνε κλάματα παρὰ και μοιρολόγια.

Γνωρίζει η Χάικα και τί να της; Οι γυναικες της κοιτάζουν ένα κορό, άρηχο, νερό κορό.

Είνε το κορό του γινού της, του γινού της τ' άρκαβού, που τον χτύπησε χέρι φονιά, μαύρο, σκληρό.

Τότε γυνάει ο ξένος και της λέει:

— Βλέπω πως ο σκοτωμένος είνε ο γινός σου. Πάρε λοιπόν αυτό το μαχαίρι που βαστά και χτύπησε με στη στήνη, για να έκδικηθείς το θάνατό του... Έγώ τον σκότωσα!...

Η Χάικα όμως του άποκρίνεται μ' άγριο θυμό:

— Δυστυχία μου της άπαρής! Άπομεινα χωρίς γινά, έρημη και σκοτεινή, δέντρο χωρίς γλονάρι, αλλά δεν μπορώ να παήσω τη μέση μου. Είνε, πάρε αυτό τον δρόμο που βγαίνει έξω απ' το χωριό και μη μένεις έδω ούτε στιγμή. Τώρα δεν θα σου κάνω κακό. Μαθε όμως πως άσπ κι' αν σε βω άργότερα θα σε σκοτώσω!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Της ροδοδάφνης ο άνθος πάντα κρύβει λίγο.

Έτσι είνε και τα χείλη σου, όταν μου λέν να γινώ.

Ι. Πολέμης

Πάντα με φτάνει ο Έρωτας όσο

(πολύ κι' αν τρέχω,

γιατ' είνε κείνος αετός κι' έγώ

αετός δεν έγω.

Π. Δροσίνης

Τι κόσμος άπορώσιος! Κανείς κα-

(κι' αν δεν ξέρει

γιατί κοιμάται και ξυπνά, γιατί γε-

(κι' αν χαίρει.

Κ. Σουρής

δρακός, αλλά με ξέθαψε μελάνι. Η άράδες είνε λοξές και τα γράμματα μετεωρισμένα. Δείχνουν πως το χέρι που τάρραψε δι' αυτά, έτρεμε. Κοπιάσαμε πολύ να διαβάσουμε το ξεθωριασμένο αυτό χειρόγραφο...

Ήταν άραγε στα σωστά του ο άνθρωπος που γράφει το σημείωμα αυτό; Ήταν ο κύριος του σκύλου; Άναγράφω έδω όλόκληρο το χειρόγραφο σημείωμα:

Πηραίει ή συντέλεια του κόσμου!... Άνοιξε ή Κόλασι και ξέρασε στη γή τα κακά και διεστραμμένα πνεύματα... Άκούω τις κραυγές των δαιμόνων... Μά έγω ταμπουρώθηκα καλά... Έγώ θα είδα στους ούρανους, Κύριέ μου και Θεέ μου... Κύριε των δυνάμεων θα με συγχωρήσεις, το ξέρω... Έκαμα ό,τι μπόρεσα...

Τους έθαφα έναν-έναν με τα χέρια μου... Τους έκοψα τα κεφάλια και κάρφωσα στις καρδιές τους... Έρχόταν τη νύχτα και τους ξέπαθε, με τα νύχια του... Γελούσε άγρια κι' οι λύκοι γύρω ούρλιαζαν... Έχω ήμερες, πολλές ήμερες, άλλοιμονό μου, να φάω!...

Έγω μ' άδομδα να κοιμηθώ... Πώς εαυτίμια ζωντανός;... Πήρα στο ύπνοιο και πήρα μια μπουκάλα παλινό κρασί. Τό πίνω γουλά-γουλά και συγκρατιέμαι... Μά ως πότε, θα κρατήση αυτό, Κύριέ μου και Θεέ μου;... Η δυνάμεις μου μ' έγκαταλείπουν αιγά-αιγά... Θάρρη μέρα που θα πεθάνω... Ναί, θα πεθάνω... Άς γίνει το θέλημά σου, Κύριε... Άρκει που δεν μπορεί να μ' άγγίσει με τα παρμένα του χέρια... Άρκει που δεν μπορεί να ξεδιφώση επάνω μου τη λήσσα του... Έρχεται τις νύχτες έξω απ' το τζάμι και με κίταει... Τρίξει τα δόντια του κι' άρβίζει. Μου δείχνει το νύχια του... Σατανά!... Σατανά!... Ποτέ τα έρωμερά σου νύχια δεν θα χωθούνε στις σάρκες μου... Ποτέ... Μούγκριζε όσο θές, τέρς της Κολάσεως... Δεν θα μ' άγγίξης ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

Άνθρωπε του Θεού, έδω και θα πάρες στα χέρια σου το σημείωμα μου αυτό, εδσπλαχίσου με κι' έλα να δώσης μια ήσυχη στεργή κατοικία στο κομψό μου. Ο 'Πιστός' ξέρει και θα σ' άδηγήσει. Είνε έσο έτυχο. Άκολουθήσε το μ' έμπιστόνη. Μά μόνο την ήμερα. Μη σταθής νύχτα στα μέση αυτά. Δώσε μου τη στεργή μου κατοικία και φύγε, φύγε απ' τον τόπο αυτό της κατάρσεως...

Η δυνάμεις μου ούβουν. Και νά, τον άκούω νάχεται πάλι... Οι λύκοι ούρλιαζουν, σφύριζον!...

Είμαι κατάρλητος. Όχι, ήρ το γράμμα αυτό δεν προέχεται από τρελλό. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα... Το γράμμα αυτό προέχεται απ' την 'Επαυλή της Κατάρας. Τό έχει γράψει ο τελευταίος της κάτοικος. Και τόμα; Δόσε, Θεέ μου, να δούμε άνθρωπο να στείλιουμε το τηλεγράφημά μας στον καθηγητή Βάν 'Ελισγγ. Άς φτάση το γρηγορώτερο κατόπι μας. Ναί, ναι, δεν άμφισβάλω πια. Κάτι συμβαίνει, κάποιο τρομερό μυστήριο μάς περιβάλλει. Δεν τον εξοντώσαμε λοιπόν τον Δράκουλα έδω και είκοσι χρόνια; Πέσαμε θύματα της σατανικής του πορνικής; Η άνοιξε ή Κόλασι κι' έξέρασε στη γή κανένα άλλο τέρας;...

Τώρα πια τρέμω για τη σωτηρία μας. Είμαστε μόνι κι' άπρικοπο σχεδόν στην έρημιά αυτή, έχοντας μαζί μας δυό άθώες κοριτσές. Χρειάζεται φρονιμάδα, χρειάζεται φρόνησις...

— Πατέ! φώναξα στο σκύλο που ήθε να ένωθί μαζί μας. Πατέ... Άπό πού έρχεσαι;... Πού ζούσες, φτωχό ζώο; Τι είδαν τα μάτια σου;...

Ο σκύλος κούνησε την ουρά του κι' άκούλησε το κεφάλι του απ' γυνάτι μου, γυρνίζοντας λυπημένα. Γιατί να μη μπορεί να μιλή, Θεέ μου;...

Όσοι, όταν φορούσαμε τα πράγματα και ξέκαμε το άλογο που μ' άπομεινε σ' άμάξι, ο 'Πιστός μ' άρπαζε απ' το παντελόνι κι' άρχισε να με τραβήει προς το άπρικοπο φραγγύ. Γιατί τό έκανε αυτό; Τι συνέβαινε έκεί κάτω;

— Άκολουθήσε τον, 'Ιωνάθαν, μου είπε ή Μίνα. Θάρρω κι' έγώ μαζί.

Πήρα το ύπλο μου κι' άκολουθήσα τον 'Πιστό. Τό φραγγύ άπεί-νι άρκετά απ' το μέρος που είχαμε κατακαρπώσει και τραβούσε μακριά από τις πλαγές των βοιών. Περιοποιώσαμε κάτω μισή ώρα, με μεγάλη δυσκολία, γιατί οι θάμνοι ήσαν πικρά και τ' άγκάθια μ' άσπριζαν τα ρούχια...

Τέλος ο 'Πιστός στάθηκε κάτω από μια γέρικη βαλάνια κι' άρχισε να γαργάλη...

(Άκολουθεί)

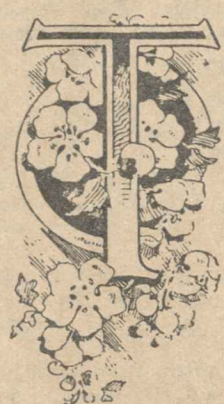

Οι λόγοι μας προ... ήμισεως αιώνας. Ο 'Ιωάννης Πολέμης, ο Νικ. Πολίτης, ο Σπ. Λάμπρος.

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΛΟΣ ή Ζωή, καταβάλλοντας μιά μεγάλη προσπάθεια, κατόρθωσε να συγκρατήσει τους λυγμούς της κι' ενώ τα δάκρυα εξακολουθούσαν να κυλούν άφθονα απ' τα μάτια της, ψιθύρισε στον αγαπημένο της έλληνα :
— Βασίλη !... Βασίλη !... Αγαπημένε μου !... Απὸ σένα εξαρτάται τώρα νά ζήσουμε και νά γίνουμε ευτυχισμένοι...

Αὐτὸς όμως, ἀντὶ τῆς ἀπάντησής, τῆς ἔβριξε μιά περήφανη ματιά, πού ἔκανε τὸ αἷμα τῆς νά παγώσει στίς φλέβες τῆς.
Κατάλαβαινε καλά ἀπὸ τὴν σκληρὴ ἔκφραση τὸν ματῶν του πὺς ἦταν ἀποφασισμένος νά πεθάνῃ κι' οὐ τίποτε δὲν μπορούσε νά τὸν κάνει ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν.

Ὡστόσο, ἄρχισε νά τοῦ χαϊδεύῃ τὰ χέρια καὶ νά τοῦ λέει μὲ τρυφερότητα :

— Ἄν δὲν λυπάσαι τὰ νεῖατά σου καὶ τὴ λεθεντιά σου, λυτήσου τουλάχιστον ἐμένα... Ἐμένα πού μ' ἀγαποῦσες καὶ πού μ' ἀγαπᾷς... Γιατί θέλεις νά πεθάνω, ἀγαπημένε μου, τὴ στιγμὴ πού ἡ εὐτυχία μᾶς χαμογελάει ; Γίνου Μουσουλμάνος !... Μὴν ἀρνεῖσαι πειά... Ἐτοὶ θά γλυτώσουμε ἀπ' τὸ θάνατο καὶ θά ζήσουμε μαζὺ πολλὰ χρόνια τρισευτυχισμένοι...

Μὰ ὁ Βασίλης δὲν τῆς ἀπάντησε.
Προσπαθῶσε μάλιστα νά φύγῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς, γιὰ νά πάρῃ ν' ἀκούῃ τὰ ἱκετευτικά λόγια τῆς, πού σίγουρα τοῦ σπάραιναν τὴν καρδιά.
Τότε ἡ Ζωὴ γονάτισε μπροστὰ του καὶ, ὑψώνοντας τὰ χέρια τῆς πρὸς αὐτόν, τοῦ φώναξε μεροστί σ' ὅλο τὸ πλῆθος πού τοὺς περιτοίχιζε :

— Δὲν μ' ἀκούς, Βασίλη ; Βασίλη, πολυαγαπημένε μου, δὲν μ' ἀκούς ; Ἀκούσε με ! Ἀκούσε με καὶ λυτήσου με, ἐμένα τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα. Θυμήσου πὺς μ' ἀγαποῦσες καὶ πὺς ἐπρόκειτο νά με κάνει γυναῖκα σου, ἂν ἡ τύχη δὲν μᾶς καταδίωκε. Καταραμένη ἡ ὥρα πού πήγα σὺν τὸν λουτρού... Τώρα ἡ Ζωὴ μου κι' ὁ θάνατός σου βρίσκονται σὰ χέρια σου. Σὲ βεβαιώω, ὡς εἶσα τόσο σκληρὸς καὶ δέξου τὴν πρότασιν τοῦ ἀγᾶ... Σπλαχνίσου μας, σπλαχνίσου τοὺς γονεῖς μας καὶ τοὺς φίλους μας καὶ μὴν εἶσαι τόσο σκληροκαρδὸς τὴ στιγμὴ πού μπορούεις νά σώσεις καὶ τὸν ἐαυτό σου κι' ἐμένα... Λυτήσου !... Λυτήσου μας !... Εἰμύστε τόσο νέοι κι' οἱ δύο... Μὴν ἐξακολουθεῖς ν' ἀρνεῖσαι. Πᾶς τὸ ναί. Ἀἴξου νά γίνῃς Μουσουλμάνος !

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ζωὴ ἔφραξε τὰ χέρια τοῦ αγαπημένου τῆς στὰ χεῖλιν τῆς κι' ἄρχισε νά τὰ φιλεῖ, μουνσκελόντάς τα μὲ τὰ δάκρυά τῆς.

Μὰ ὁ Χριστιανὸς νέος ἦταν ἀμετακίνητος. Σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι του καὶ, ἀποφεύγοντας τὰ ἱκετευτικά βλέμματα τῆς φίλης του, τῆς ἀπάντησε ψυχρὰ νά ἐτοιμασθῇ νά πεθάνῃ καὶ νά πάρῃ νά μιλᾷ, γιατί πήγαιναν χαμένα τὰ λόγια τῆς.

Οἱ Τούρκοι, βλέποντάς τον τόσο ἀλύγιστο στὰ δάκρυα καὶ στὸ σπαρταγμὸ τῆς Ζωῆς, ἔγιναν θρηῖα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τους κι' ἄρχισαν νά τοῦ φωνάζουν :

— Τρισευτυχισμένε !... Σκέλε !... Προδότῃ τῆς ἀγάτῆς σου !... Γιατί ἀρνεῖσαι ν' ἀκούσῃς αὐτὴ τὴν ὥραία γυναῖκα ;... Γιατί δὲν τὴ λυπάσαι, κακοῦργε !...

Ἐπειτα ἀπ' τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἡ συνοδεία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἐνῶ ὁ λαὸς ἀκο-

λουθοῦσε ἀπὸ πίσω, βορίζοντας καὶ καταρόμενος τὸν Βασίλη.

Ἡ Ζωὴ πήγαινε ἐλάνω σ' ἓνα μουλάρ, ἐνῶ ἓνα πορὶ Τούρκοι, συγκεντρωμένους γύρω τῆς, προσπαθοῦσαν νά τὴν παρηγοήσουν. Μὰ αὐτὴ δὲν εὗρισκε καμμιὰ παρηγοριὰ καὶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν καταβληθεῖ σὲ ἀστείρευτὴ πηγὴ δακρύων.

Τέλος ἡ συνοδεία ἔφτασε πέρα ἀπ' τὴν πόλιν τοῦ Κοῦν-Κασι. Ἐκεῖ βρισκόντουσαν ἑτοιμὰ ξύλινα ἱερῶματα, πᾶσι ἀπ' τὰ ἅ ποῖα βρισκόντουσαν κρεμασμένες ἔξω μεγάλες ἀρχές.

Τότε διὰ δῆμου, μὲ τὰ μανῖα τους ἀνασκονισμένα, πληρώσαν τὸν Βασίλη καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλαν τὸ ἐπανοφόρι κι' ὅλα του τὰ ρούχα, τὸν ἄφησαν μόνον μὲ τὴ λευκὴ περισκελίδα του. Ἐπειτα τὸν ἐπαθετήσαν ἐλάνω σ' ἓνα ἱερῶμα καὶ τοῦ πέρασαν τὸ βόθρο σὺν ἑαυτοῦ.

Ἡ Ζωὴ, ἀπ' τὴν ὁποῖα ἡ συντροφισμένη τῆς προσπαθοῦσαν ν' ἀποκρύψουν τὸ φρικτὸν αὐτὸ θέαμα, στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε ἀντιλήψῃ ὁρᾶμα τίποτε.

Μὰ ἔπειτα, ἀπ' τὴ συγκίνησιν τοῦ ὄχλου, ὑποκίνησιν πρὸς αὐτὸ ἔκτακτο συνέβαινε καὶ, παραμερίζοντας μερικὰς γυναῖκες πού τῆς ἔφραζαν τὴ θέα, ἀντίκρισε τῆς ἀρχές καὶ τὸν Βασίλη ἐλάνω σὺν ἱερῶμα.

Ἀμέσως ἔβγαλε μιά σπαρταγμὴ κραυγὴ καὶ σοφίστηκε κατὰ τὴν ποθυμιαμένην.

Ἡ Τούρκα σὺν ἑστρέξαν κοντὰ τῆς καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περποισιεῖς, κατόρθωσαν νά τὴν κάνουν νά συνέλθῃ. Τότε ἡ Ζωὴ ἔτρεψε ὡς τελευταία χάρι νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νά μιλῇ ἄκουα μὴ ἀπὸ σὺν ἀγαπημένῳ τῆς καὶ νά προσπαθῇ νά τὸν μετατείλῃ.

Τὴν ὀδήγησαν κατὰ ἀπ' τὸ ἱερῶμα, ὅπου βρισκόταν ὁ Βασίλης κι' ἐκεῖ, γονατίζοντας, ἔφρασε τὰ χέρια τῆς ψηλά κι' ἄρχισε νά μιλᾷ, πνίγοντας τοὺς λυγμούς τῆς.

Μὲ τὰ πὺς τρυφερά λόγια τοῦ θύμους τὴν ἀγάτῃ τους πὺς ἦσαν ἀπὸ μικρὰ παιδιά, τὸν θύμους τῆς ὑποσχέσεως τους καὶ τοὺς ὅρκους τους καὶ τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

Βλέποντας όμως πὺς ὁ Βασίλης ἔμεινε ἀσπληγνῆς σὺν ἑαυτοῦ καὶ νά τὸν ἱκέτευσε νά πῇ τὸ ναί καὶ νά γίνῃ Μουσουλμάνος.

ΣΤΟΡΓΗ

(Πίναξ τοῦ φόν Σ. Χιροφλέδερ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Ἡ Κλεοπάτρα χιχλάωτος τοῦ Ὀκταβίου. Μιά ἀπέπειρα αὐτοκτονίας πού ἀποτυγχάνει. Ἡ τελευταῖες ἡμέρες τῆς βασιλείας τῆς Αἰγύπτου. Ὅπου τοῦ κόκκου προσπαθεῖ νά συγκινήσῃ τὸν Ὀκτάβιο. Ἡ πρωτοφανὴς ἀπάθεια τοῦ νικητοῦ. Μπρὸς στὸν τάφο τοῦ Ἀντωνίου. Τὸ καλὰ μὲ τὰ σῦκα. Ἡ αὐτοκτονία τῆς Κλεοπάτρας. Τὶ γράφει ὁ Πλούταρχος, κτλ.

ΣΤ'.
ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ σὺν τὸν προηγούμενον φύλλο τὸ οὐκ ἐπὶ τέλος τοῦ Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ὁσπτόσῃ τὴν εὐτυχία, ὅσοις ἀπὸ τὴν ἡττά του, νά πεθάνῃ μέσα στὴν ἀγκυάλῃ τῆς Κλεοπάτρας.

Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ αγαπημένου τῆς καὶ μετὰ τὴν πανολυθρία πού ἔπαθε ἀπ' τὸ Ρωμαϊκὸ στράτο, κινεῖτο ἀπὸ τρυφερὴ ἀπελπισία.

Ἡ ἀπελπισία τῆς ἦταν τόση, ὥστε ὁ κνητὴς Ὀκτάβιος, φοβούμενος μήπως ἡ Κλεοπάτρα αὐτοκτονήσει, διέταξε νά τὴν συλλάβουν καὶ νά τὴν θέσουν ἐπὶ ἐπιτήρησιν.

Ὅταν οἱ ἀνδραποῖ τοῦ ἔφτασαν σὺν πύργῳ ὅπου εἶχε καταφυγεῖ ἡ φίλη τοῦ Ἀντωνίου, ἡ Κλεοπάτρα βγήκε σ' ἓνα ἐξώστη καὶ τοὺς ἐδήλωσε ὅτι θά παραδιδόταν πρόθυμα, ἀρκεῖ ὁ Ὀκτάβιος νά ἐξασφαλίσῃ τὴν παραμονὴ αὐτῆς καὶ τοῦ γιου τῆς σὺν θρόνῳ.

Οἱ ἀποσταλμένοι τοῦ Ὀκταβίου, ἐπειδὴ δὲν ἔμελλαν νά δώσουν μιά τέτοια ὑπόσχεσιν, κατέφυγαν στὴν πονηρία καὶ νά τὴν συλλάβουν. Βρίθκαν λοιπὸν μιά σκάλα, ἀνέβηκαν μ' αὐτὴ σὺν πύργῳ καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῆς Αἰγυπτίας βασιλείας.

Ἡ ἡγήνη ἀιχμάλωτος, μόλις τοὺς εἶδε, τράβηξε γρήγορα ἓνα ἐλατήριο καὶ ἐπεχείρησε ν' αὐτοκτονήσει, ἀλλὰ ἓνα Ρωμαῖος στρατιώτης πρόφτασε καὶ τῆς ἄρπαξε τὸ χεῖρ, πνίγον χτυπηθεῖ.

Τότε ἡ βασίλισσα τοὺς ὑποσχέθηκε νά τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ σὺν τὸν ὄρο νά τὴν ἀφήσουν ν' ἀπομείνῃ προηγούμενος τῆς τελευταίας ἐπαχέριες τιμῆς σὺν Ἀντωνίῳ.

Ἀφοῦ τῆς ἔδωκαν τὴν ἀδείαν, ἡ Κλεοπάτρα ἔλυνε τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, τὸν ὅπλισε πᾶν νά ἐπρόκειτο νά πῇ στὴ μάχη, καὶ τὸν ἔφερε μέσα σὺν τᾶφο πού εἶχε ἀναρτίσει ἰδίᾳ γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ, οἱ Ρωμαῖοι στρατιώτες τὴν ἐπῆραν καὶ τὴν ὤδησαν σὺν ἀνάκτορον.

Ἀλλὰ ἡ φοβερὴ συγκίνησιν τῆς τελευταίων ἡμερῶν, ἡ βαρεῖα τῆς νηστῆς τῆς, οἱ μωλοπαιεῖς πού προσέβησαν σὺν στήθος τῆς, χτυπώντας τὸ κατὰ τὴν ἐστατὴ ἀντονία τοῦ Ἀντωνίου, ὅλα αὐτὰ τῆς ἔφεραν σφοδρὸ πνευτὸ καὶ τὴν ἔφεραν ἀρρωστη βαρεῖα σὺν κρεβάτι.

Στὴν κατάστασιν πού βρισκόταν, ἐπιθυμοῦσε ὀλόφνητα τὸν θάνατο καὶ ἀρπάζαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νά πάρῃ φάρμακα καὶ τροφὴ.

Ὁ Ὀκτάβιος, μόλις τὰ εἶπεν αὐτὰ, τῆς ἐμήνυσε νά μὴ λησιμονήσῃ τὰ χρυσὰς δὴμους τὰ τέσσαρα παιδιά τῆς καὶ τὸν θάνατός τῆς καὶ πλινθιόντας μὲ τὴν δικήν τους Ζωή.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπειλή, ἡ Κλεοπάτρα δέχθηκε ἐπὶ τέλους νά ὑποβληθῇ στὴν κατάλληλὴ θεραπεία καὶ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νά γίνετα καλά.

Μὰ μέρα ὁ Ὀκτάβιος πῆγε νά τὴν ἐπισκεφθῇ.

Τότε ἡ Κλεοπάτρα, ἐλπίζοντας ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θά τοῦ κινήσει τὸν ὄντο, ἔβγαλε μερικὰ παλαιὰ γράμματα τοῦ Καίσαρος, πού τὰ φέριε σὺν κόφῳ τῆς καὶ, φιλώντας τα μὲ περιπάθεια δέξιν, τὸν φώναξε :

— Διάβασέ τα, Ὀκτάβιε, γιὰ νά ἴδῃς πόσο μ' ἀγαποῦσε ὁ πατέρας σου διὰν ζῆσεν !... Ἀχ, Καίσαρ, γιατί νά μὴν πεθάνω μετὶ μ' ἐσένα καὶ νά βασανίζομαι τώρα, χωρὶς καμμιὰ προστασία !

Μὰ συγκλονιστὴς ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τῆς ἄρχισε νά χαμογελά καὶ νά προσπαθῇ νά σαγηνεύσῃ τὸν κνητὴ τῆς, ἀλλὰ μ' ἓναν τέτοιο κοινωφαντικὸν πρόσωπὸν ὅπου ἦσαν ἀδύνατον ἀνθρώπος νά τὸν φαντασθῇ.

Ὁ Ὀκτάβιος όμως τὴν ἐκτίταξε ἀσπληγνῆς καὶ ἐξακολουθοῦσε νά μὴν ἀπαθῇ, γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν τοῦ ἐνέπνευε παρὰ ὄλετο.

Βλέποντας τὴν εἶσι ἰσχνή, κατὰχλωμη, ἐξαντλημένη ἀπ' τὸν πυ-

Ἡ αὐτοκτονία τῆς Κλεοπάτρας.

ρετό, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὸ στήθος γεμάτο μώλωπες, δὲν μπορούσε νά πιστέψῃ πὺς εἶχε μπροστὰ του τὴν ἐκουσιμένη γόρρα, πού εἶχε σπλαγνίσῃ ἄλλοτε τὴν καρδιά τοῦ Καίσαρος καὶ εἶχε ὑποδουλώσει στὰ θέλημά τῆς τὸν Ἀντώνιο.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἡ Κλεοπάτρα κατελήφθη ἀπὸ τῷος μπρὸς στὴν πρωτοφανὴ ἀπάθειαν τοῦ νικητοῦ τῆς καὶ κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε νά ἐλπῇ τίποτε ἐκ μέρους του.

Γιὰ νά τὸν ἐξαπατήσῃ τότε, προσποιήθηκε ὅτι ἦταν διατεθειμένη νά ὑποστῇ κάθε εἶδους ταπεινώσει, ἀρκεῖ μόνον νά τῆς χάριζῃ τὴ Ζωή.

Ὁ Ὀκτάβιος ἐπίστεψε στὰ λόγια τῆς καὶ χαϊρόταν ἀπὸ τῷος μὲ τὴν ιδέα, ὅτι σὲ λίγον καιρὸ, θά ὀδηγοῦσε τὴ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου ἀλυσσοδεμένη πίσω ἀπ' τὸ ἄμμα του στὴ Ρώμην.

Πραγματικὰ, ὅποτε ἀπὸ μιά βδομάδα, ἓνας ἀποσταλμένος τοῦ Ὀκταβίου παρουσιάστηκε στὴν Κλεοπάτρα καὶ τῆς ἀνήγγειλε ὅτι, μετὰ διὰ μέρες, ἔπρεπε νάνα ἔτοιμη γιὰ νά ἐπιβιβασθῇ σὺν πλοῖο πού θά τὴν ἔφερε στὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Τότε ἡ Κλεοπάτρα ζήτησε τὴν ἀδείαν νά πῇ σὺν τᾶφο τοῦ Ἀντωνίου γιὰ ν' ἀποχωρεθῇ τὸ νεκρὸ καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νά παραπαθῇ μόνῃ τῆς, ἀνέβηκε σ' ἓνα φορεῖο.

Ὅταν ἔφτασε σὺν πύργῳ ὅπου ἦταν θεμένος ὁ χθεςανὸς κοσμοκράτορ, ἔχισε ἐλάνω σὺν μνήμα του χρῶσι, κατέθεσε ἓνα στεφάνι ἀπὸ σπάνια λουλούδια, φίλησε τὴν ἐπιτάφια πλάκα καὶ εἶπε :

— Παρακάλεσε, Ἀντώνιε, τοὺς θεοὺς νά μὴν ἀρνήσιν ζωντανὴ τὴν γυναῖκα σου. Μὴν ἀνεχθῇς νά τὴν παρουσιάσῃ ὁ ἐχθρὸς σου σὺν συμπολίτες σου ἀνάμεσα σὲ μιά ταπεινωτικὴ συνοδείαν. Ἀρνήσε με νά κρημνίσω μετὶ σου κατὸ ἀπ' τὴ γῆ τῆς Αἰγύπτου...

Κατόπιν γύρισε σὺν πάλαι, λούστηκε, καλλωπίστηκε, διέταξε νά τῆς παραβῇ πολυτελέστατον γεῖμα καὶ κάθησε σὺν τραπέζῃ.

Σὲ λίγο μπῆκε στὴν τραπέζαν ἓνας ἐμπιστὸς τῆς βασιλείας χωρικός, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα καλὰ. Τότε οἱ Ρωμαῖοι στρατιώτες πού φρουροῦσαν, ζήτησαν νά ἐξετάσουν τὸ περιεχόμενον τοῦ καλῶτος.

Πράγματι τὸ ἀνοῖξαν καὶ τὸ βρῆκαν γεμάτο ἀπὸ ἐλαῖατα σῦκα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ὁ χωρικός πῆρε μερικὰ καὶ τοὺς ἐφίλησε.

Οἱ στρατιώτες τὰ ἔφαγαν, εὐχαριστήθηκαν ἀπὸ τὴν γεύσιν τους καὶ ἄφησαν τὸν χωρικὸν ἐλεύθερον νά προχωρήσῃ.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἀφοῦ πῆρε τὸ καλὸν, ἔστειλε σὺν Ὀκτάβιῳ ἓνα γράμμα, πού τὸ εἶχε συντάξῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο, κι' ἔπειτα μόνῃ μετὶ τοὺς δύο πλάκωτους τῆς, τὴν Εἰρήνη καὶ τὸ Χάρμιν.

Ἐβγαλε τότε ἀπ' τὸ καλὸν τὰ σῦκα καὶ βόηκε κατὰ ἀπ' αὐτὰ κομμένη μὴν ἐσπίδας, ἓνα κρεῖδι διπλοῦν, πού ὁποῖον τὸ δηλητήριο.

Ὅταν εἶδε τὸν Ὀκτάβιο, ἡ Κλεοπάτρα τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποῖα εἶχε προαναγγείλῃ τὴν ἡττάν, ἀπῆλθε τὸ χεῖρ τῆς πρὸς τὸ κρεῖδι, ἀλλ' αὐτὸ κομίστηκε.

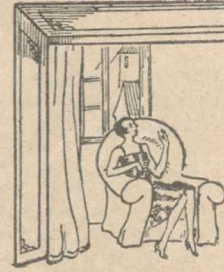
Τότε πῆρε μιά χρυσὴ κροτίδα, τὸ κέντησε μὲ αὐτὴ κι' εἶσι τὸ κρεῖδι ζήτησε καὶ τὴν ἐδάκρυσε σὺν πλοῖο.

Ὁ Ὀκτάβιος, μόλις ἀποφράσθηκε τὸ γράμμα

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΠΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ J. LEBRONT

ἀργεί νύκθι. Τέλος, ἡ Δουκία φτάνει, ἀλλὰ εἶνε χλωμή καὶ τα-
ραγμένη).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἦρθες, Δουκία;... Πόσο ἀνυπομονοῦσα νὰ σὲ ἰδῶ!... Ἦρθες τέλος πάντων!... Μὰ γιατί ἀργήσες τόσο σήμερα, ἀγαπη-
μένη μου;...

ΔΟΥΚΙΑ. (ἀποφύευστας τὸν ἐναγκαλισμὸ τοῦ).—Ἀργήσα; Ναι... Ἰσως...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐλα κοντά μου, ἀγάπη μου... Κάθησε στὸ ντι-
βάνι... Βγάλε τὸ καπέλο σου... Ἄσσε τὰ ὠραία σου μαλλιά... Λα-
χταρῶ τόσο νὰ τὰ χαϊδέψω...

ΔΟΥΚΙΑ.—Παῦλε, σὲ παρακαλῶ, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου, μὴ μὲ
πλησιάζεις.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δουκία, τί λόγια εἶν' αὐτά;... Δὲν σὲ καταλαβαίνω
σήμερα. Τί σοὺ συμβαίνει; Ἀργήσες νύκθις... Τέλος ἦρθες...
Ἀλλὰ ἔχεις ἕνα ὄψος τόσο ἀλλοιώτικο!... Δὲν θέλεις νὰ καθήσω
κοντά σου;... Τί μυστήρια εἶνε αὐτά;

ΔΟΥΚΙΑ.—Τώρα θὰ σοὺ πῶ... Κάθησε ἐκεῖ, ἀπέναντί μου, Παῦλε.
ΠΑΥΛΟΣ. (Κάθεται).—Λοιπὸν, ἀγάπη μου; Εἶμαι πολὺ περιε-
ργος νὰ σ' ἀκούσω. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ μαντέψω...
(Ἐξαφνὰ γίνεται ἀνίσχυρος). Δουκία, μήπως
εἶσαι ἀρρωστή;

ΔΟΥΚΙΑ.—Εἶμαι πολὺ καλά, Παῦλε.

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ οἱ οἱ ἄλλοι στὸ σπίτι σου,
εἶνε καλά;

ΔΟΥΚΙΑ.—Πολὺ καλά.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μήπως τὰ οικονομικά σας δὲν
πάνε καλά; Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω, ἀν
θές, ἀγαπημένη μου...

ΔΟΥΚΙΑ.—Σώπα, Παῦλε. Ξέρεις ὅτι ποτὲ
δὲν σοὺ μίλησα γιὰ χρήματα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, ἔχεις δικήν... Συγγνώμην...
Μὰ θέλω νὰ ξέρω, Δουκία μου, πὼς ἔχεις καὶ ἄν
σοὺ συμβαίνει...

ΔΟΥΚΙΑ.—Ξέρω τὴν καλωσύνη σου, ἀγαπη-
μένη μου, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς τί μοῦ
συμβαίνει... Δὲν μπορεῖς...

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶνε κάτι πολὺ τρομερὸ λοιπὸν;
ΔΟΥΚΙΑ.—Ναι, Παῦλε, πολὺ τρομερὸ...

Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ πὺν ἔρχομαι ἐδῶ...
ΠΑΥΛΟΣ.—Δουκία!... Τί εἶπες; Μίλας σο-
βαρά; Ὁ! ἀστενεύσας βέβαια...

ΔΟΥΚΙΑ.—Ὅχι, Παῦλε... Μιλῶ σοβαρά.
Πρέπει νὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μήπως ἔμαθε τίποτε ὁ σύζυγός
σου;

ΔΟΥΚΙΑ.—Ὅχι. Δὲν ἔχει μάθει, ἀπολύτως
τίποτε.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λοιπὸν; Τότε γιατί θέλεις νὰ μ'
ἐγκαταλείψεις τόσο ἀνέλπιστα; Πές μου, Δου-
κία... Μήπως;... Ἀ, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν.

Ἀλλὰ, ὅλα εἶνε δυνατὰ φαίνεται στὸν κόσμον...
Καὶ τὰ πῶ ἀπίθανα πράγματα... Πές μου,
Δουκία... Μήπως ἀγαπᾷς ἄλλον;

ΔΟΥΚΙΑ.—Ὅχι, φίλε μου, δὲν ἀγαπῶ ἄλλον.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τότε λοιπὸν, τί συμβαίνει; Γιατί θέλεις νὰ κόψεις ἔτσι
ἔξαφνα ἕνα δεσμό, ὁ ὁποῖος συνδέει τώρα τόσο χρόνι;
ΔΟΥΚΙΑ.—Παῦλε... Ξέρεις ὅτι ἔχω μιὰ κόρη;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι... Λοιπὸν;

ΔΟΥΚΙΑ.—Ἡ κόρη μου αὐτὴ μεγάλωσε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.
Εἶνε ἤδη δέκα ἔφτα ἔτη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, Δουκία, ξέρω τὴν κόρη σου, σοὺ μειάζει τόσο!
Ὅταν εἶσε ἡ μιὰ σιμὰ στὴν ἄλλη, ἐπὶ φράνσας σὺν μιὰ λίγο μεγα-
λειτέρῃ της ἀδελφῇ, ἀλλὰ ἀσυγκρίτως ὠραιότερῃ της.

ΔΟΥΚΙΑ.—Τί μάταια κολλιμέντα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιατί τὸ λές αὐτό; Ξέρεις ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια! Ἀλλὰ
σήμερα εἶσαι τόσο ἀλλοιώτικη. Καὶ ἡ ἐκδηλώσεις της λατρείας μου,
σοὺ φαίνονται ἐπίμαστα κολλιμέντα.

ΔΟΥΚΙΑ.—Ἀς τ' ἀφήσουμε αὐτά, Παῦλε. Ἀκουσέ με! Ἐγώ,
ὅπως σοὺ εἶπα, μιὰ κόρη, ἡ ὁποία μεγάλωσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.
Ναι, μὴ γελᾷς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τὴ φανταζόμουν πάντοτε ἕνα
μικρὸ, ἄπειρο κοριτσάκι. Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ μας δ, τι νομίζουμε μικρὸ
κοριτσάκι, εἶνε ἤδη μιὰ γυναίκα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λοιπὸν;

ΔΟΥΚΙΑ.—Λοιπὸν;

ΔΟΥΚΙΑ.—Ἐπρεπε νὰ προτιμήσω νὰ
πεθάνω, παρὰ νὰ προδώσω τὸν ἄντρα μου...

ΔΟΥΚΙΑ.—Λοιπὸν, χτὲς πῆρα τὴν κόρη
μου καὶ πῆγα στὸν κινηματογράφο. Κατὰ
σύμπτωσιν ἐπρόβλετο μιὰ ταινία, ἡ ὁποία
ἐπεγράφετο: «Ἡ Ἀπίστη σύζυγος». Τί σύμπτωσης, Παῦλε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, Δουκία, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὡς τώρα ἐπὶ
ἰδεῖ πολλὰς ἀπίστες γυναῖκες καὶ στὴν πραγματικότητα καὶ σὺ θέλεις
ΔΟΥΚΙΑ.—Ἀχ, Παῦλε... Ναι, ἔχεις δικήν, ἀλλὰ χτὲς μίλησε
τάλαβα τί κακὸ ἔκανα ὡς τώρα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἀ, ἔτσι... Καὶ ὅστερα;

ΔΟΥΚΙΑ.—Παρακολούθησα λοιπὸν μᾶλλον ἀφηρημένη τὴν ταινί-
α. Ἀλλὰ ἡ κόρη μου πρόσχε ὁλοένα καὶ περισσότερο. Καὶ ἔξαφνα τὴν
ἀκούσα νὰ λέη:—«Πόσο ἀπεχθάνομαι τίς γυναῖκες ποὺ ἀπατῶν τὸν
ἄνδρα τους!...». —Ἀλλὰ, τῆς εἶπα ἐγὼ δειλά, πρόσχε νὰ ἴδῃς
γίνεται ἐδῶ. Ἡ γυναίκα αὐτή, ἡ ἡρώς τοῦ δράματος, ἡ ὁποία ἀπα-
τῶν τὸν ἄνδρα της, δὲν ἔχει ἀγαπήσει ἄλλοτε. Οἱ γονεῖς της τὴν πᾶρη-
σαν διὰ τῆς βίας σχεδόν. Ἐπειτα εἶν' ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα
αὐτὸ πὺν τῆς ταυρίζει. Τὸν ἀγαπᾷ... Τί φταίει αὐτή!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ ἡ κόρη σου τί εἶπε;

ΔΟΥΚΙΑ.—Μαμά, μοῦ εἶπε, δὲν τὸ περίμενα ποτὲ, ἐπὶ τὸ πῶ-
ρον τῆς ἀρετῆς, νὰ μιλάς ἔτσι. Ἐπὶ πὺν εἶσαι πάντα τόσο ἀρρωστή
στὸ καθήκον σου. Ἐπὶ, πὺν δὲν θὰ πρόδινες ποτὲ τὸν πατέρα μου, καὶ
ἀν ἀκόμα ἐρωτευόσουν ἕναν ἄλλο. Γιατί εἶμαι βέβαιη, μαμά, ὅτι ἐγὼ
δὲν θὰ πρόδινες ποτὲ, ποτὲ τοὺς συζυγικούς σου δεσμούς. Πρῶτα μοῦ
εἶσαι ἔτσι πλασμένη, ἀλλὰ καὶ γὰ νὰ μὴ πο-
νίσω ποτὲ, ἐγώ, ἡ κόρη σου, γὰ σένα. Καὶ ὁ
κόμος τέλος, γὰ νὰ μοῦ εἶσαι πάντα τὸ τέλει-
τερο πρότυπο ἀρετῆς.

ΠΑΥΛΟΣ.—Αὐτὰ λοιπὸν σοὺ εἶπε ἡ κόρη
σου, Δουκία;

ΔΟΥΚΙΑ.—Ναι. Εἶδες λοιπὸν πὼς σκέπτεται
τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας πὺν ἐμεῖς τὰ πᾶ-
ζουμε ἐπιτόλαια;

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι' ἐπὶ τί τῆς εἶπες;

ΔΟΥΚΙΑ.—Τί μποροῦσα νὰ τῆς πῶ, Παῦλε;
Σιωποῦσα. Καὶ ὅταν στὸ τέλος, ὁ ἄνδρας τῆς
ἡρώιδος τῆς ταινίας σκότωσε τὴν ἀπίστη γυναῖκα
του, ἡ κόρη μου εἶπε:—«Ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ
ταλαιβάσεις, λοιπὸν, Παῦλε, ὅτι εἶνε ἀδύνατον
περὶ νὰ βλεπόμεστε... Πρέπει νὰ χωριστοῦμε».

ΠΑΥΛΟΣ.—Φαντάζεσαι ὅτι ἡ κόρη σου
εἶπε τίς σχέσεις μας;

ΔΟΥΚΙΑ.—Ὅλα ἦταν τρομερὰ αὐτά. Ἀλλὰ ὅ-
χι, δὲν τὸ πιστεύω. Ἀντιθέτως πιστεύω ὅτι
αὐτὰ στὴν ἀρετὴ μου, ὅπως μοῦ τὸ εἶπε ἄλλοτε.
Ἀχ, τί κοφτερὰ μαχαίρια ἦσαν γὰ μένα αὐτὰ
τὰ λόγια τῆς! Δὲν τοῖμοῦσα νὰ τὴν κυττάζω
μὲ μάτια. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐνοιώσα τὴν αἰ-
σχύνην μου. Πρῶτὴ φορὰ κατάλαβα ὅτι εἶμαι ἐνοχλῶ-
μένη δὲν σοὺ φαίνεται τώρα, παρὰ ἕνα βλεπόμε-
νὸν ἁμάρτημα;

ΔΟΥΚΙΑ.—Παῦλε... Ἐχει δικήν ἡ κόρη
μου. Ἐπρεπε νὰ προτιμήσω νὰ πεθάνω παρὰ
νὰ προδώσω τὸν ἄνδρα μου...

ΠΑΥΛΟΣ.—Δουκία... Μὴ μὲ ἀπελπί-
σεις. Σκέψου καλύτερα, ἀγάπη μου.

ΔΟΥΚΙΑ.—Ἀπὸ χτὲς ὅλο σκέφτομαι... Ἐ-
πὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ νὰ ὑποκρίνομαι
πρῶτα, καὶ ν' ἀπατῶ ὅχι περὶ μόνον τὸν ἄνδρα μου, μὰ καὶ τὴν
κόρη μου... Χαῖρε, Παῦλε... Φεύγω, μὰ δὲν θὰ σὲ ἔξωσω ποτὲ.
Χαῖρε... (Φεύγει κλαίοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐπὶ πᾶν ὅτι δὲν πρέπει περὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ. Πρέπει νὰ
νὰ μπορῶ νὰ τὴν κυττάζω, χωρὶς νὰ κοκκινίσω περὶ. Εἶπε ἔξαφ-
να, δὲν ξέρεῖ τί συμβαίνει, μοῦ εἶνε ἀδύνατον περὶ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ήμιος είχε δώσει... Η νύχτα απλό-
τανε αγά—σγά... Ήμιον ξεπλωμένο
μπρός στη σκηνή μου και κάπνιζα...

—Άκουσες ποτέ, αφεντικό, να γί-
νεται λόγος για τη λίμνη Πανίμο; με
ρώτησε ξαφνα ο Χερουβείμ, ένας ιθα-
γενής που είχα μαζί μου στο Μεξικό
για οδηγό και υπηρέτη τον καιρό που
ταξίδευα στη χώρα αυτή για να βρω
δύο χρυσάφι, στην πραγματικότητα
 όμως για να γνωρίσω καινούργιες περι-
πέτειες.

—Η λίμνη Πανίμο; Δεν είνε μια
φθολική λίμνη, στη χώρα του Έλδορά-
δο, γεμάτη χρυσάφι, κατά την παρόδο-

σι; ρώτησα.

—Ναί, έτσι τη λένε, «Φθολική λίμνη». Μά δεν είνε και τόσο
φθολική, γιατί την είδε με τα μάτια του ένας άνθρωπος... Ο Ρα-
δάμανθς. Θά τον είδες βέβαια το Ραδάμανθς... Ένας τρελλός που
γυρνάει στους δρόμους και τον πετροβολούν τα παιδιά...

—Ναί, ναί... Θυμάμαι. Όποτε υπάρχει η λίμνη αυτή;

—Πρίν σου απαντήσω σ' αυτό το ερώτημα, να μου επιτρέψεις να
σου διηγηθώ μια ιστορία. Είνε πολύ ενδιαφέροντα... Πρέπει εξ άλ-
λου να την ξέρεις, αφού είσαι κι εσύ χρυσοθήρας.

Και ο Χερουβείμ έριξε μερικά ξύλα στη φω-
τιά —λησμόνησα να σάς πω, ότι είχαμε κατασκευά-
σει εκείνο το βράδυ πολλά χιλιόμετρα μακριά
απ' την πόλη που μέναμε— άναψε ένα μακρύ τσι-
μπούκι, δώρο ενός Ινδού άρχηγού, κι άρχισε να
μου διηγείται:

—Μια μέρα, πέρασαν πέντε χρόνια από τότε,
ο Ραδάμανθς που σου είπα, τα κατάφερε να πείσει
δυό γνωστούς του να κάνουν μια μακρινή περι-
οδεία για ν' ανακαλύψουν χρυσάφι. Από αυτούς τους
δυό συντρόφους του, ο ένας ήταν Γάλλος απ' τη
Μαρτινίκα, Ίωσήφ τόν έλεγαν, κι ο άλλος κάποιος
Μεξικανός δραπέτης τών φυλακών, που λησμονού-
τ' όνομά του. Μπρίκαμε κι' οι τρεις σε μια βάρκα,
εφοδιάστηκαν με τρόφιμα και μ' ένα δαχτυλίδι
χρυσό, γιατί για ένα μακρινό ταξίδι και ξενή-
σαν, αναλυνώντας το ρεύμα του ποταμού... Στην
αρχή υπέφεραν πολύ. Το ποτάμι ήταν στενό σ' ε-
κείνα τα μέρη κι' η βροχές είχαν κατεβάσει κορ-
μούς δέντρων. Οι τρεις σύντροφοι ήσαν υποχρεω-
μένοι να σταματούν κάθε τόσο, για ν' ανοίγουν
δρόμο. Ύστερ' από ενός μηνός κοινωστική πορεία,
ο Ίωσήφ κι' ο δραπέτης τών φυλακών είχαν απο-
γορευθεί και λέγανε να γυρίσουν πίσω. Μά ο Ρα-
δάμανθς τους έπεισε να συνεχίσουν την πορεία
τους. Από καιρό σε καιρό, άράσαν σε καμιά άμ-
μουδιά, καθάριζαν άμμο δολιχίτες μέρες και τα
κατάφεραν να βγάλουν δυό—τρία γραμμάρια χρυ-
σάφι. Τον έκοτο μήνα, είχαν χάσει κι' οι τρεις το ήθος
τους. Η άγονία, οι κόποι, η άγονιτιες τους
είχαν εξαντλήσει. Η αλήθεια όμως είνε, ότι ο Ρα-
δάμανθς βαστούσε ακόμα σχετικώς. Δεν έχασε ο-
λόκληρο το θάρρος του κι' έλεγε κάθε τόσο στους
συντρόφους του, ότι θα γνωρίζανε απ' το ταξίδι
αυτό φορτωμένοι χρυσάφι...

Οι άλλοι κοινούσανε μελαγχολικά το κεφάλι
τους. Μά ύστερ' από δέκα μήνες πληρώθηκαν πλοάρα για όλους τους
κόπους και τα βάσανά τους.

Το ποτάμι άρχισε ήδη να γίνεται πλατύτερο, όσο προχωρούσαν.
Δεν συναντούσαν πιά κορμούς δέντρων που τους έφραζαν άλλοτε το
δρόμο, ούτε και έλη γεμάτα φαμακερά κοινούτια. Δεξιά κι' αρι-
στερά τους απλώνονταν τώρα ήρεμη, απαλή άμμουδιά. Άραξαν τέ-
λος σ' ένα μέρος όπου είδαν την άμμο νάχη κάποια χρυσαφένια άν-
ταίγνια. Στήσανε εκεί τη σκηνή τους, γέμισαν ένα τσουβάλι άμμο
και άρχισαν να το κοσκινίζουν. Στάθηκαν πολύ τυχεροί. Ύστερ' από
λίγη ώρα είχαν καθαρίσει τρία γραμμάρια χρυσάφι!...

—Εσθίσαμε, παιδιά! είπε ο Ίωσήφ στους συντρόφους του.
Πρέπει να μείνουμε εδώ. Άν δουλέψουμε καλά δεκαπέντε μέρες,
θα μαζέψουμε τουλάχιστον ένατό καλά χρυσάφι.

Μά ο Ραδάμανθς κίνησε το κεφάλι του.

—Εγώ λέω, να προχωρήσουμε πιο βαθειά. Άς κάνουμε ακόμα
μιάς μέρας δρόμο. Κάτι μου λέει, ότι παρακάτω θα βρούμε περισ-
σότερο χρυσάφι, χωρίς να κοπιάσουμε πολύ για να το καθαρίσουμε.
Άν πάλι δεν βρούμε τίποτε, ξαναγυρνάμε εδώ. Δεν υπάρχει φόβος
νάρη στο μεταξύ κανένας άλλος...».

Μια δολιχή λίμνη από αναλυμένο
χρυσάφι απλώνονταν μπρός τους!

Για μια ακόμα φορά, ο Ραδάμανθς έπεισε τους συντρόφους
και την άλλη μέρα το πρωί, αφού ξεκουράστηκαν, ξαναμπήκαν
προς τους και συνέχισαν το δρόμο τους.

Και το θαύμα έγινε! Έκεί που η βάρκα προχωρούσε αγά—
ξαφνα έμειναν κι' οι τρεις άλλοι, ακίνητοι απ' την κατάπληξη.
Μπρός τους, στη μέση μερικόν δέντρων, μια μεγάλη λίμνη άνοι-
κτοκοπούσε στις άχτινες του ήλιου. Το θέαμα ήταν όμοιο και
μαγευτικό συνάμα. Μια δολιχή λίμνη από αναλυμένο χρυσάφι
απλώνονταν τὰ μάτια και δόλωνε το λογικό του ανθρώπου!...

Είχαν ανακαλύψει τη φθολική λίμνη Πανίμο!...

Οι τρεις σύντροφοι κοιτάχτηκαν αμίλητοι, με μάτια όρθια.
Ύστερ' από δέκα μηνός κοινωστική πορεία, πυρετώδης περι-
οδείας κι' άγονιάς, το όραμα της χρυσαφένιας εκείνης λίμνης τους
είχε τρέξει το μυαλό. Η άνακάλυψή του ανατολογιστόν αυτό πλοίο
γινε τόσο άπτόσημο, ώστε τρελλάθηκαν κι' οι τρεις απ' το
κλονισμό που δοκίμασαν...

Ο δραπέτης φώναξε πρώτος:

—Νά το Έλδοράδο! Δική μου είνε η λίμνη Πανίμο! Δικό μου
όλο το χρυσάφι!...

Ο Ίωσήφ τόν άρπαξε άμέσως απ' το λαιμό.

—Είτε; τού φώναξε. Δικό σου είνε όλο το χρυσάφι; Τα
ξαναλέω!...

Κι' οι δυό άνδρες άρπάχτηκαν και κυλίστηκαν στη βάρκα, κρι-
ζοντας, βρίζοντας και προσπαθώντας να μπει ο ένας τ' άλλον
στο λαιμό του άλλου. Τότε ο δραπέτης
ήρθε δόθος, κρατώντας στο χέρι ένα ματσάκι
χάρι.

Έκανε να χιμήσει τώρα έπάνω στο Πανίμο
μυαλό.

Μά εκείνος, χωρίς να διστάση διόλου, πηδή-
σε στο ποτάμι του, τον κυροβόλησε και τόν πνιξε.
Ύστερα πέταξε τα δυό πτώματα στο ποτάμι κι
πρίν ακόμα άράξει η βάρκα, έπεισε στο νερό, κι
χρυσόαφένιο νερό, σαν διασπόμενο ξύλο.

Βύθησε τα δυό του χέρια μέσ' στο χρυσάφι
δοκίμασε να το βάλει στις τσέπες του. Μά η γη-
σάφι σκορπίστηκε μέσ' από τα χέρια του σαν νε-
ρό. Κι' έτσι τα ρούχα του κι' είνε ότι είχαν πνιγεί.
Οι τρεις σύντροφοι είδαν ότι είχαν πνιγεί.
Οι τρεις σύντροφοι είδαν ότι είχαν πνιγεί.

Ο Ραδάμανθς ένοιωσε το μυαλό του να
λείπει.

Ξαφνα, μια ύποψια πέρασε απ' το νου του.
Σήκωσε το κεφάλι του και χιτήσε προσεκτικά
δέντρα που ήσαν γύρω απ' τη λίμνη. Κάτι
τάλαβε και σκέπασε το πρόσωπο με τα δυό χέρια
του.

Η λίμνη εκείνη, που την νόμισαν για τη
λίμνη του χρυσού, ήταν μια κοινή, κοινω-
στική λίμνη, όπως όλες η λίμνες του κόσμου. Κι' έτσι
πολύ γινάιζε στην επιφάνειά της σαν χρυσάφι.
Από πάνω, οι σπόροι τών δέντρων μίλα, που έπεσαν
από πάνω. Οι σπόροι αυτοί γινάιζαν αλλήλων
μάλια και μπορούν να ξεγελάνουν τον καθένα
μακριά.

Εξ αίτιας αυτών τών σπόρων, σκοτώθηκαν
άνθρωποι και τρελλάθηκε ο Ραδάμανθς. Και
κώς νομίζει τώρα πως πλέει σε μια θάλασσα
χρυσάφι. Κι' όταν διη κανένα να πη νερό, χιμήσει
το χρυσάφι του!

Αυτή είνε, αφεντικό, —είπε, τελειώνοντας ο Χερουβείμ—
η ιστορία της λίμνης Πανίμο...».

Έμεινα κάμποσο σιωπηλός. Η τραγική αυτή ιστορία
τόσο λογική και ανθρώπινη! —μου έκανε εξαιρετική εντύπωση.
Αντιτάχτηκα όμως στον περασμό και ρώτησα το Χερουβείμ:

—Δεν μάς λές, Χερουβείμ, άς υποθέσουμε για μια στιγμή
ότι εμείς οι δυό είμαστε πιά τυχεροί και ότι βρίσκουμε τη φθολική
λίμνη. Τι θα κάνουμε τότε;

Ο Χερουβείμ με χιτήσε κατάματα και μ' άποκρίθηκε με
θυιά φωνή:

—Καλύτερα, αφεντικό, να μ' ήνωστε εμείς αυτοί οι τρεις
γιατί...

Κι' ενώ μου έλεγε αυτά τα λόγια, το βλέμμα του ήταν
γυρο και απειλητικό, ώστε ανατρίχισα χωρίς να το θέλω...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΞΑΦΝΑ ο Φραγκίσκος Μονμορανό, σαν να με-
τάνιωσε για τη στιγμήα απόφασί του, γύρι-
σε και έπεσε στον άδελφό του:

—Άκουσέ με... Σου άφίνο άρχετόν καιρ
για να σκεφής... Όταν όμως παρουσιάστω στο
μέγαρο Μέσι, το π'ν έτελείωσε... Γνώριζε ότι
πρέπει να μου παραδώσει τα δυό δυ-
στυγμένα πλάσματα που άπέσπασε
άσπλινγα από την άγκυρά μου... Άλ-
λως να λάβης τα μέτρα σου, γιατί
δεν έχω διάθεσι ν' άστειντώ...

—Ο που κι' αν σε βρω, στο σπίτι σου, στο
Λούδρο, στο δρόμο ακόμα, είμαι άπο-
φασισμένος να σε συντρίψω και να
σε πατήσω χυμό σαν φειδι φαμακε-
ρό... Περίμενέ με!...

—Καλά, σε περιμένω! άποκρίθηκε ο Έρρικος.

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

Όπως είδαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, ο πατέρας Παρταγιάν
ήρθε φεύγοντας το γινύ του στο Ξενοδοχείο «Η σφύρα». Ο γέρος
καίτης βγήκε από το Ξενοδοχείο και άμέσως έτρεξε κατ' εθείαν
στο μέγαρο Μέσι. Μόλις έφτασε εκεί, ένας υπηρέτης του άνήγγειλε
π' ο Έρρικος Μονμορανό τόν περιμένε
επάνω.

Ο Παρταγιάν έσπευσε τότε να συναν-
τήση τόν στρατάρχη, ο οποίος του είπε:

—Πες μου, τί συνέβη τη νύχτα; Ποιοι
ήσαν αυτοί που μάς έπετέθησαν στο
δρόμο;

—Θά σάς πω άμέσως, ξεχωρίζετε, ά-
νθρωπε! ο πονηρός γέρος Παρταγιάν, π'ος
συνέλασε τα πράγματα. Δεν είχαμε άπο-
καλύψει ούτε διακόσια δ'ιματα από τόν
μέγαρο, όταν άκούστηκε ένας ποροβολή-
σμος. Ο άμαξής σας χτύπησε τότε τ' ά-
μαξά του κι' αυτά όδωσαν μπροστά με
κατασπύ. Εγώ στο μεταξύ οίχτηκα ά-
πιστος σ' αυτόν τόν άρχείο που είχε άρ-
χίσει να τρέχει σαν δαιμονισμένος για να σάς
επείσει. Επείσε κατόρθωσε να τόν πτά-
σει και να διαταρώσει το ξίφος μου μα-
ζί του. Ήταν, όμολογώ, καλός ξιφομάχος,
άλλά σε μένα βρήκε το μάστορά του. Κι'
έτσι τόν έκαμα να χάση τ' άχνη του ά-
μαξά...

—Είπα δέβαιος ότι δεν τόν έφτασε;
φώναξε ο στρατάρχης μ' άνησυχία.

—Αλλά ήμουν, ξεχωρίζετε, και θά
είχα πιά. Ύστερ' από μερικόν διαζυ-
γισμούς, κατόρθωσε ο άλιτρός να μου ξε-
πληρώσει τ' άχνη πάλι στα πόδια. Έκα-
σαν οι στόχοι τών δέντρων μίλα, που έπεσαν
από πάνω. Οι σπόροι αυτοί γινάιζαν αλλήλων
μάλια και μπορούν να ξεγελάνουν τόν καθένα
μακριά.

Εξ αίτιας αυτών τών σπόρων, σκοτώθηκαν
άνθρωποι και τρελλάθηκε ο Ραδάμανθς. Και
κώς νομίζει τώρα πως πλέει σε μια θάλασσα
χρυσάφι. Κι' όταν διη κανένα να πη νερό, χιμήσει
το χρυσάφι του!

Αυτή είνε, αφεντικό, —είπε, τελειώνοντας ο Χερουβείμ—
η ιστορία της λίμνης Πανίμο...».

Έμεινα κάμποσο σιωπηλός. Η τραγική αυτή ιστορία
τόσο λογική και ανθρώπινη! —μου έκανε εξαιρετική εντύπωση.
Αντιτάχτηκα όμως στον περασμό και ρώτησα το Χερουβείμ:

—Δεν μάς λές, Χερουβείμ, άς υποθέσουμε για μια στιγμή
ότι εμείς οι δυό είμαστε πιά τυχεροί και ότι βρίσκουμε τη φθολική
λίμνη. Τι θα κάνουμε τότε;

Ο Χερουβείμ με χιτήσε κατάματα και μ' άποκρίθηκε με
θυιά φωνή:

—Καλύτερα, αφεντικό, να μ' ήνωστε εμείς αυτοί οι τρεις
γιατί...

Κι' ενώ μου έλεγε αυτά τα λόγια, το βλέμμα του ήταν
γυρο και απειλητικό, ώστε ανατρίχισα χωρίς να το θέλω...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΤΗΣ

—Άλ, άρχεριο!... Φώναξε ο γέρος Παρταγιάν.

αυτά τα δυό σκούδα που βρίσκονται πάνω στο ξάκι και πήγανε,
γιατί είσα καλό κορίτσι.

Η κόρη, αν και παραξενεύτηκε για τόν άνέλπιστο αυτό δώρο,
πήρε τα χρήματα, κι' αφού ξαναχαρέτισε, βγήκε έξω.

Κατόπιν ο Παρταγιάν πλάγιασε στο κρεβάτι του και κοιμή-
θηκε.

Όταν ξύπνησε, έμαθε από τόν υπηρέτη, ότι ο Μονμορανό είχε
προσκληθεί από όλίγον από τόν βασιλέα στο Λούδρο.

—Νά μια τιμητική ένδειξι, σκέφτηκε ο Παρταγιάν, για τήν
οποία όμως είνε ζήτημα αν ο στρατάρχης θάνα και πολύ εύχαρη-
μένος. Π'ρι τίνος πρόκειται όμως; Πρέπει με κάθε τρόπο να τόν
μάθω...

Πήδησε άμέσως απ' τόν κρεβάτι του και τόν πρώτο πράγμα που
έπεσε στα μάτια του ήταν τόν σακκούλι με τα διακόσια σκούδα που
ο έπιστάτης είχε φροντίσει να τού άφήση στο τραπέζι, ενώ αυτός
κοιμόταν.

Αφού ντύθηκε και περιποιήθηκε τόν έαυτό του, όσο μπορούσε
περισσότερο για να νάνα ελπαρισμένος, ο γέρος Παρταγιάν πήρε
τα διακόσια σκούδα, τ'άρριξε στην τσέπη του, κι' αφού σκέφτηκε
κάμποσο, ψιθύρισε:

—Άς πάω τώρα να έπισκεφτώ τόν ευγενέστατο γινύ μου!

Βγήκε έξω και διεκύνθηκε π'ος τόν Ξενοδοχείο «Η σφύρα». Στά-
θηκε όμως στο δρόμο λιγάκι για να σκεφθή μήπως έχασε τίποτε
και, φέρνοντας ξαφνα τόν χέρι στο μέτωπό του, φώναξε:

—Διάβολε! Λησμόνησα να περάσω απ'
τό «Ξενοδοχείο της Μάνιδας», για να
πάρω τόν Πιτώ, τόν φίλο τού γινού μου.

Άλλαξε άμέσως κατεύθυνσι και πήρε
τό δρόμο που έβγαζε π'ος τόν Ξενοδοχείο
του μαστρο-Λανδού.

Η πρώτη αίθουσα που μπήκε, ήταν η
τραπεζαρία κι' έπεσε τ' άφραγτά του άνοι-
ξαν τήν όρση, κάθισε να φάει κάτι. Ένώ
έτρωγε, τόν πλησίασε ο μαστρο-Λανδού
και τού είπε με τρόπο, ότι τόν τραπέζι που
καθόταν ήταν πασιμένο από άλλον πελάτη.

—Και πούς είν' αυτός ο κύριος; ρώ-
τησε άτάραχος ο Παρταγιάν.

—Είνε ο ισχυρός Όρτένσιος ντ' Ά-
σπεριόν, ο οποίος έχει προσκαλέσει σε
γεύμα τρεις ευγενείς γνωστούς του, ά-
πάντησε ο Λανδού.

—Ω, τότε να σκαθώ από δω! φώ-
ναξε ο Παρταγιάν. Άν δεν σου κάνει κό-
πο, έτοιμάσε μου άλλον πούθενά ένα τρα-
πέζι, να έδω, στο διαπύλο καμαράκι...

Και πρόσθεσε σίγα:

—Είπα θ' άκούω και θά βλέπω τόν γι-
νύ Άσπεριόν και τούς φίλους του.

Τη στιγμή αυτή άκούστηκεν από τόν μα-
γειρείο φωνές:

—Πιάστε τον! Πιάστε τον τόν κλέ-
φτη!...

Συγχρόνως ένας σκύλος άρχετο μεγα-
λίστως θωρήσει έξω απ' τόν μαγειρείο,
κρατώντας στο στόμα του μιά λαγό ψη-
μένο.

Επίσω του τρέχανε ο μάγειρος κι' ένας
υπηρέτης.

Ο Παρταγιάν ξεπαύθηκε, έτρεξε και
τόπν τους και τούς απείλησε.

—Άλ, άρχεριο! φώναξε. Άλλοίμο-
νο σ' έκείνον που θ' άγγεξη τόν σκύλο (αύ-
τόν, αν πρόκειται για τόν Πιτώ!...

—Πιάστε τον! Πιάστε τον τόν κλέ-
φτη!...

Συγχρόνως ένας σκύλος άρχετο μεγα-
λίστως θωρήσει έξω απ' τόν μαγειρείο,
κρατώντας στο στόμα του μιά λαγό ψη-
μένο.

Επίσω του τρέχανε ο μάγειρος κι' ένας
υπηρέτης.

Ο Παρταγιάν ξεπαύθηκε, έτρεξε και
τόπν τους και τούς απείλησε.

—Άλ, άρχεριο! φώναξε. Άλλοίμο-
νο σ' έκείνον που θ' άγγεξη τόν σκύλο (αύ-
τόν, αν πρόκειται για τόν Πιτώ!...

(Ακολουθεί)

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

«GRUN

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ

Πετὰ αὐτὴ ἡ πέννα
στὸ χαρτί.

Εἶναι ἓνα εἶδος μὲ γυριστό "κουμπάκι", στὴ μύτη καὶ ἡ γλυστερὴ κίνησις τῆς διευκολύνει πολὺ τὸ γράψιμο. Ἐλαστικὴ ὡσαύτως παρέχει ὠραῖες σκιές - ἐδῶ κατὰμαυρες, ἐκεῖ λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ἡ θέλησίς σας.

Ἰσοδὴ ὡς εἶναι φτιαγμένη ἡ μύτη τοῦ τύπου
«Toboggan Pen»
τοῦ Γεω. Β. Χιοῦς
(Ἀγγλικὸν διαγνώμα
εὐρεσιτεχνίας)

Γιὰ κάθε χέρι καὶ γιὰ κάθε λογῆς γράψιμο, ὑπάρχει μιὰ κατάλληλη πέννα τοῦ ἐργοστασίου

Γεω. Β. Χιοῦς

Τὰς πωλοῦν οἱ καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οἱ ἄλλοι θὰ σὰς προσφέρουν ἀπομνήσεις. Κάθε γνησία πέννα φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα:

GEO. W. HUGHES

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

Καταρτίζοντες συλλογὴν ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ δημιουργεῖτε περιουσίαν τε ἀμέσως τὰ τιμολογια ματσοήμων. Α. Κωνσταντῆ Γραμματεῦς 25

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΥ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον θεραπείαν τῆς ἀρτηρίας καὶ ἀρθρίτιδος ἀνιχνεύει ἡ Αrteriovacine Dr. H. Ἡ ἀρτηριοσκήλησις ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοσκήλησις, ἀντιδιαίτης καὶ ἐξων, ἐπίσης καὶ ἡ λουτροῦν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ ἰατροὶ τῆς Βόρνης.

Εἶνε ἐγκριμένη ἐκ τοῦ συνεδρίου τῆς Ἑλλήνων Γερμανικῆς Κυβερνήσεως τοῦ Διεθνoῦς Ἰατρικοῦ Βόρνης. Εὐρίσκειται ἐν καίᾳ.

Ἀντιπρόεδρος
Σ. ΒΟΥΤΙΝΙ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου
νου 16, Ἀθήναι

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΣ

Ἱατρός δερματολόγος, ἐξαιτίαν Ἑμμελίας τοῦ Γεωργ. Φωτεινοῦ, ἀπομάστιν ὁδὸς Κεφαλληνίας γέας 1. Ὁραὶ 9-11 π.μ. Ἀριθ. Τηλεφ.

Στὴ Γλυφάδα καὶ τῆς ἐδοῦ Κεραύσου δύο δωμάτια, γὰρ πένσιμον, ηλεκτρικόν, 13.000. Πληροφορίαι ἐν κ. Σ. Στραγγαλίου

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκην, ἵνα ἀναζητήσιν ἐν Κεντρήτῳ ἀποκαταστάσεως καὶ Καφενεῖον Παπαδόπουλου Πλινθίων Ἀγίας

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΚΙΑΣ ΣΑΣ.